JURNALUL® S.F.

Nr. 22 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

UN IMPERIU INTR-O REPUBLICĂ

YES - Un nume pentru muzica mileniului trei (III)

Deşi mulţi au afirmat, după „Close To The Edge" că YES a atins cu acest album o perfecţiune greu de egalat, grăbindu-se să le prezică sfîrşitul (ca muzicieni), anul 1973 va aduce un nou şir de surprize, căci aveau să apară nu mai puţin de şase albume purtînd emblema YES. Mai întîi, în februarie, Rick Wakeman avea să scoată din studiouri primul, şi cel mai bun disc solo al său, ce-l va impune pentru multă vreme în atenţia publicului. Este vorba despre „The Six Wives At Henry VIII". Apoi, în luna iunie, apare tripul LP „YESSONGS", prin care se demonstrează clar că vechea obsesie a „muzicii de laborator" a fost depăşită şi că se poate realiza actul creaţiei cu aceeaşi autenticitate şi trăire şi atunci cînd condiţiile impuse de contactul direct cu publicul o cer. După un debut ce ne pune în temă cu faptul că ceea ce va urma ne va transporta într-o lume ce cu greu se poate crede că a fost făcută de oameni (mă refer la „Firebird Sweet"), urmează variante extinse ale pieselor mai vechi, în care îşi fac simţită prezenţa fragmente din albumul solo al lui Wakeman. Acest adevărat dicţionar de sunete va obţine discul de aur, impunînd viziunea grupului YES asupra muzicii pe toate meridianele.

Tot în acelaşi an va apărea dublul album „Tales From Topographic Oceans"; ce va marca (tehnic vorbind) limitele omeneşti ale membrilor formaţiei şi care este inspirat din vechea religie indiană, avînd la bază biografia lui Paramhansa Yogananda. Cunoscut ca un foarte elaborat album de concepţie, acesta conţine patru părţi, cîte una pe fiecare faţă de disc, după cum urmează: 1. „Shrutis", 2. „Suritis", 3. „Puranas", 4. „Tantras". Lucrarea, considerată ca atingînd perfecţiunea, este înţeleasă şi astăzi în moduri diferite, reprezentînd pentru unii o operă ce înfăţişează nostalgiile umanităţii referitoare la marile civilizaţii ale trecutului, pentru alţii fiind cea mai importantă „operă mistică" a rockului. Cert este că se va menţine pentru multă vreme în atenţia iubitorilor de muzică bună.

În anul 1974 (marcat de plecarea lui Wakeman), şi mai precis în luna noiembrie, va apărea LP-ul „Relayer", ce conţine şi el piese de referinţă, printre care aş aminti „Sound Chaser" şi „Gates Of Delirium", piese în care Patrick Moraz reuşeşte să demonstreze că merită să facă parte din „familie".

Din acest moment va începe o lungă perioadă de tăcere, care va dura pînă în 1977, cînd se va reveni în actualitate cu albumul „Going For The One", an în care Wakeman (revenit în formaţie) va lansa două LP-uri solistice, „White Rock" şi „Criminal Record", iar Anderson va edita şi el „Song Of Seven". Înainte ca grupul să rămînă fără cele două unităţi de bază, Jon şi Rick, în 1978 va apărea şi albumul „Tornato", pentru ca, peste doi ani, în luna august să fie editat discul „Drama", iar în decembrie dublul album „YESSHOUS", care nu se vor mai bucura însă de aceeaşi primire triumfală, cunoscîndu-se în concepţia liniilor muzicale lipsa maeştrilor.

Reunit în 1983, la iniţiativa lui Jon, grupul va lansa un nou LP, al cărui titlu este chiar numărul de catalog dat de casa producătoare – „90125" şi care conţine un extraordinar succes de top „Owner Of A Lonely Heart", cu care se cîştigă şi un disc de platină. După „90125 – Live The Solos", apărut doi ani mai tîrziu, va urma un lung şi obositor turneu, la sfîrşitul căruia va apărea cea mai slabă creaţie a lor, discul „Big Generator", ce va duce la dizolvarea grupului în august 1987. Ultima încercare de relansare a grupului are loc în 1989, an în care apare albumul „Anderson, Bruford, Wakeman, Howe" şi în care se mai regăsesc unele (deşi puţine) dintre ideile muzicale care i-au consacrat. Ultima răbufnire se numeşte „Union" şi a apărut în 1991, onorînd aşteptările, mai ales prin piesa „Lift Me Up", care readuce în circulaţie un grup de muzicieni care nu s-a temut niciodată de inovaţii.

De-a lungul unei tumultuoase şi îndelungate (pentru scena rockului) cariere, YES ne-a ajutat să atingem stelele prin muzica lor atît de fastuoasă ce va rămîne (o spun chiar cu riscul de a mă repeta) în atenţia melomanilor mileniului viitor.

Marian IRIMIA

(va urma)

Eurocon 1994

Aşa cum anunţam într-unul din numerele trecute, anul viitor va avea loc la Timişoara cel mai important eveniment al fandomului românesc EUROCONUL 1994.

❑ În vederea pregătirii acestui important eveniment, sîmbătă, 15 mai a.c., la Timişoara a avut loc întîlnirea membrilor ARSFan care au stabilit: **comitetul de organizare al EUROCONULUI** - Cotizo Draia (program general), Laurenţiu Nistorescu (compartimentul economico-financiar), Diogene Bihoi (artistic), Corneliu Secu (sponsorizare), Lucia Robitu (promotions), Duşan Bainsky (publicitate), Liviu Pîrvan (dealers), Nicu Gecse şi Darius Luca (secretari, relaţii externe).

❑ **Valoarea taxei de participare** - 20$, pînă la 31 decembrie, 35 dolari pînă la 15 februarie, 45 $ pînă la 31 martie.

Pentru români taxa de participare este echivalentul a 5$.

❑ La EUROCONUL 1994 au fost invitaţi Joe Haldeman, John Brunner, Sam Lundwal, Daniel Walther, Stanislaw Lem, Lino Aldani, Frederik Pohl, Herbert Franke, Norman Spinrad, Michel Jeury. Trei dintre aceştia vor fi membri de onoare. Fiecare dintre invitat va susţine cîte o conferinţă - la alegere - de 30 minute.

❑ Teme propuse pentru EUROCON: ***Lumi posibile, Dracula şi antidracula, Religie şi SF, SF de cealaltă parte a cortinei de fier.***

❑ S-a lansat ideea unui concurs pentru sigla şi afişul EUROCONULUI.

❑ Au participat Mircea Opriţă, Victor Martin, Cornel Secu, Cotizo Draia, Nicu Gecse, Constantin Cozmiuc, Silviu Genescu, Laurenţiu Nistorescu.

A consemnat
Adrian BĂNUŢĂ

● **Cruceru Victor (Severin)** - ţi-am răspuns personal.

● **Nedea Cristinel (Cluj)** - aştept o proză superioară debutului.

● **Ovidiu Ruţă (Cluj)** - am oprit trei din textele trimise.

● **Gugu Cristian (Vîlcea)** - am expediat numerele care îţi lipseau.

Poşta redacţiei

● **Belei Aurelius (Brăila)** - sper să se rezolve problema difuzării şi să nu mai pierzi nici un număr. Pentru mai multă siguranţă, fă un abonament.

● **Englert Cristian (Bucureşti)** - binişor scrisă, dar ideea lasă de dorit.

● **Florin Mehedinţeanu (Craiova)** - am primit coletul.

● **Renate Milovan (Arad)** - pentru cineva care a debutat, am pretenţii mai mari.

● **Vladimir Liviu Fenoghen (Brăila)** - „Linia" solicitată este ocupată.

Adrian BĂNUŢĂ

IMPORTANT!

◆ Angajăm agenţi publicitari. Informaţii la tel. 312.71.35., după ora 16.00.

◆ Zilele Sigma au fost amînate, din motive financiare, pînă la o dată ce va fi anunţată în Jurnalul SF.

◆ Vă reamintim că puteţi trimite taloanele pentru sondajul JSF pînă la data de 28 mai a.c. Se va acorda un premiu pentru cel mai fidel cititor.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Teme şi motive S.F.

CONTACT SPAŢIAL: întîlnirea cosmonauţilor pămînteni cu reprezentanţi ai altor civilizaţii galactice. În general, literatura S.F. manifestă pesimism în privinţa şanselor de derulare paşnică a unui asemenea contact, pornind de la ideea că prezenţa în spaţiu implică în subtext intenţia de cucerire, deci presupune, a priori, un antagonism de interese. Starea conflictuală poate decurge şi din incompatibilitatea schemelor raţionamentelor mentale, a normelor de referinţă morale, a concepţiilor contradictorii despre viaţă şi moarte, a unui mod total diferit de apreciere a binelui şi a răului, a diferenţelor de metabolism şi de ordin biologic sau a gradelor diferite de evoluţie şi tehnică. În esenţă, această concepţie reflectă la scară cosmică derularea primelor contacte ale conchistadorilor cu populaţiile băştinaşe, în perioada marilor descoperiri geografice sau reiau într-un nou context conflictele generate de lupta de eîmpărţire a sferelor de influenţă pe care e-a cunoscut omenirea în a doua jumătate a sec.XIX şi în sec.XX. Ideile generale provin din „Războiul lumilor" de H.G.WELLS, preluate şi dezvoltate de mulţi, foarte mulţi autori, (în special de „space opera") între care pot fi amintiţi, cu creaţii notabile: KEITH LAUMER - ciclul „Retief, Diplomat at of Advense" - „Tschai", A.G.LARSON&R.THURSON - „Battlestar", MURRAY LEINSTER - „First Contact", ROBERT SHECKLEY - „Monştri", ALAN DEAN FOSTER - „Alien". Există şi o tendinţă contrară, care tinde să imagineze contactul ca pe o întîlnire a două civilizaţii avansate, deci capabile să se înţeleagă reciproc, de a depăşi neînţelegerile şi inegalităţile structurale, fără a se recurge la forţă: I.A.EFREMOV - „Cor Serpentis", ROMULUS BĂRBULESCU&GEORGE ANANIA - „Statuia Şarpelui", I.M.ŞTEFAN&RADU NOR - „Robinsoni pe planeta Oceanelor", WILLIAM KOTZWINKLE - „E.T.", ALAN DEAN FOSTER - „Starman"

COPIL: vezi „Adolescent".

COR SERPRENTIS (Inima Şarpelui): stea strălucitoare situată în constelaţia Şarpelui. Titlul unei povestiri de I.A.EFREMOV, relatînd contactul spaţial paşnic între pămînteni şi extratereştri (al căror metabolism este bazat pe fluor şi siliciu).

Mihaela şi Cristian IONESCU

ECRAN FANTASTIC 1992

Retrospectivă-IV

În egală măsură SF şi horror, **Alien** face trecerea la cea de-a doua categorie, anume filmele de groază. Genul horror, cel mai interesant în termeni cinematici, e din păcate şi cel mai dezavantajat la contactul cu publicul român. Cele trei filme despre care se poate spune ceva (căci au mai fost risipite prin cinematografe şi prostii abisale de tipul **Monstrul sîngeros**) au fost, în ordinea difuzării, **Incubus** (1981, r.John Hough), **Subspecii** (1991, r.Ted Nicolau) şi Piranha 2: The Spawning (1981, r.James Cameron).

Incubus se înscrie în seria filmelor exploatînd demonologia (un reprezentant mult mai celebru al acestui subgen horror e **Exorcistul** [1973, r.William Friedkin]) şi ecranizează un roman de Ray Russell. Un incubus - demon erotic masculin, figurînd în credinţele Europei medievale, comite un şir de crime într-un mic orăşel californian, sfîrşind prin a fi demascat într-un final-surpriză. Dezvăluirea „neaşteptată" e compromisă, nefiind pregătită prin nimic, iar gratuitatea ei reflectă evoluţia mecanică a acţiunii şi lipsa de miză a scenariului. Filmul nu e nici măcar prost, ci pur şi simplu neinteresant - o realizare ca atîtea altele. În roman, demonul e posesorul unui falus imens şi îşi violează victimele. S-ar putea ca opţiunea regizorală de „cuminţire" a factorului sexual să fi contribuit decisiv la platitudinea filmului, întocmai ca o castrare.

Subspecii ar fi putut fi, în felul lui, o premieră pentru cinematografia română: primul horror autohton. Ted Nicolau a ales România, tentat de mîna de lucru ieftină şi de realismul extraordinarelor (castelul Bran, în viziune occidentală sălaşul lui Dracula, şi exterioarele). Dar subregizorul american mai are multe de învăţat. Prezenţa autenticului castel al lui Dracula nu conferă prin ea însăşi **realism**; nefolosită, rămîne la valoarea unui pliant publicitar. Perseverînd în greşeală, pe ecran sînt desfăşuraţi figuranţi „autentici", ba chiar se vorbeşte în română (deşi vampirii localnici emit numai în engleză americană), există secvenţe cu pretenţii documentaristice (de pildă, cea din cimitir, noaptea). Rezultă un fel de geografie a nimănui aducînd neplăcut aminte de butaforiile horror-urilor din anii '30 (paradoxal, mai toate elementele fiind autentice şi realiste, nu?), la care dacă adăugăm scenariul cretin, efectele speciale ridicole şi, cu mare tristeţe, imaginea lipsită de orice chichirez (operator e Vlad Păunescu - vă mai amintiţi **Concurs**?), obţinem în final un..subprodus. Notabilă rămîne doar interpretarea vampirului rău, ca şi figura sa încărcată de bestialitate . (Interesantă această tendinţă spre animalizarea vampirului. Filme ca seria **Fright Night** [1985, r.Tom Holland şi 1988, r.Tommy Lee Wallace] sau **Dracula** [1992, r.Fracis Ford Coppola] revin la metamorfozele implicite şi la bestialitatea latentă a romanului lui Stoker, părînd a elimina definitiv imaginea vampirului ca aristocrat spilcuit, iniţiată de Bela Lugosi în 1931 şi preluată apoi în anii '70 de casa engleză Hammer). Fanii americani au contrazis cele de mai sus: fără a fi un **hit** la **box-office**, **Subspecii** a „mers" suficient de bine pentru ca producătorii să revină în România pentru seriile 2 şi 3, filmate în paralel în vara lui 1992. Ba chiar s-a înfiinţat Castel Film Productions, condusă de....Vlad Păunescu. În iarna lui 1992 se lucra susţinut la un film SF, **Mandroid**. Pe cînd, totuşi, primele filme horror şi SF 100% româneşti?

Piranha 2 e o urmare (acum sînt cel puţin cinci...) la **Piranha** (1978, r. Joe Dante). De ce urmare nu se ştie, întrucît, în afara peştilor carnivori, alt element de continuitate nu există. Iar aceştia frizează, prin performanţe, absurdul: pasămite, noile piranii nici nu tre' să mai trăiască în apă, decît atunci cînd o cere scenariul. De un kitsch şi o prostie desăvîrşite, postsincronizat defectuos în engleză (filmul e făcut de o echipă italiană), filmat amatoriceşte (cadre ca la TVR, microfoane-girafă ţinîndu-se pe deasupra, supraexpuneri etc.), filmul îl are ca regizor pe... James Cameron (seria **Terminator**, **Aliens**, **Abyss**). Pus în această lumină, Cameron poate fi evaluat mult mai lesne în privinţa talentului regizoral. Din 1981 pînă în 1991, lui Cameron i-au evoluat bugetul, profesioniştii, efectele speciale şi alegerea actorilor (e vorba de fizic şi nu de talent). Cît despre stil, creativitate, viziune, Doamne, să mă ierţi...

Cristian LĂZĂRESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Sorin STOIAN
Corectură:
Cristina VASILE
Montaj offset:
Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Cinenews

Două sute de mii de dolari reprezintă suma plătită de COLUMBIA pentru a obţine drepturile de autor ale lui James Gurney. Acesta este autorul unei cărţi – jumătate roman, jumătate BD – în care se „povesteşte" şi se „arată" aventurile unui tată şi a fiului său, răpiţi de delfini. Aceştia îi duc într-o lume uitată de timp, unde oameni şi dinozauri trăiesc în linişte şi pace. Efectele speciale vor fi realizate de o adevărată „Armada" de ordinatoare SONY (de altfel, firma care a cumpărat în 1989 casa de filme COLUMBIA), anunţînd o tehnologie revoluţionară în realizarea imaginilor de sinteză. ●După TERMINATOR 2 s-au făcut şi se vor face, multe „copii", iată, însă, şi un micuţ avorton: T.C. 2000, în care androidul este foarte musculos şi negru. Realizatorul, T.J. Scott, ajutat de Bolo Yeung, Jalal Merhi, Billy Blanks şi Mathias Hues, ca actori, ne „povesteşte" cum în secolul XXI legile sînt aplicate prin utilizarea strictă a artelor marţiale. Doi poliţişti kickboxers îl înfruntă pe T.C. 2000, care este un adept al lui Bruce Lee. ● Eddy Murphy îşi pregăteşte dinţii. Nu este vorba despre nici o intervenţie stomatologică, ci doar despre rolul principal din filmul ce urmează a fi realizat de PARAMOUNT: A VAMPIRE IN BROOKLYN, respectiv un vampir negru: simpaticul BLACULA. ●Charles Band va realiza ARCADE. Acţiunea filmului porneşte de la un joc, ARCADE, care face furori printre copii. Acesta constă într-un biomicrocircuit montat direct pe creierul jucătorului, într-un magazin specializat: DANTE'S INFERNO. Cu timpul, acesta creşte în putere, ucigîndu-şi „purtătorii" prin amplificarea spaimelor interioare. Bineînţeles că în spatele acestui „joc diabolic" se află doi „răi", care în final vor fi învinşi de cel „bun". Tot Charles Band este în spatele filmului ROBOT WARS, unde, în viitor, teroriştii reactivează un uriaş robot războinic, fost „personaj principal" în războiul dintre cele două emisfere, acum punct de atracţie pentru turişti. În rolurile principale: Barbara Crampton (văzută şi în FROM BEYOND), Dave Allen şi, bineînţeles, robotul-scorpion.

Nicolae C. ARITON

Minunata Caoara

Totul se învîrtea în jurul meu sau eu mă învîrteam în jurul totului. Era multă lumină, dar eu atunci nu ştiam ce-i lumina, iar ea nu-mi permitea să simt limitele. Abia după un timp am întrezărit forme, forme multe ce mă înconjurau. În cele din urmă acestea s-au concretizat.

Aşa a fost cînd am ieşit din mugure. Eram un boboc plăpînd, ce-mi agitam trei membre firave şi alte cîteva care semănau mai mult cu fire din blana copacilor. Ceilalţi, cei care mă asistaseră la naştere, erau dezamăgiţi. Bineînţeles că la început nu mi-am dat seama de asta. Mai mult, cîteva fire veştede ce ar fi trebuit să fie membre sănătoase mă amuzau nespus în acele momente. Nu aveam de unde să ştiu că în Moram scria că: „În concordanţă cu mărimea şi numărul membrelor creşte plăcerea". Şi chiar dacă atunci mi-ar fi spus-o cineva, nu cred că aş fi înţeles la ce se referea. Abia mai tîrziu am fost de acord cu aşa numita „fire a lucrurilor", „plăcerea este miezul existenţei", cel mai mare adevăr aflat vreodată. Şi asta mă făcea să rîd.

Mi-au arătat vizuina care mi se cuvenea. Chiar aşa mi-au şi spus repetat- care mi se cuvenea. Şi cînd am intrat acolo, totul s-a repetat-bezna, căldura şi umezeala. O răsuflare greoaie, scurgerea sevei prin trunchiul copacului, apoi spaţiul înghesuit al mugurelui şi mirosul fetid al excrementelor neevacuate la timp.

O formă greoaie se mişca gîfîind pe fundul vizuinii. Am crezut că este Născătoarea-Moarte cea cu două feţe, aburul ce sălăşluieşte în fiecare copac, stăpîna destinelor noastre, care venise să mă ia înapoi. Dar eu nu voiam. Am îmbrîncit forma de care mă speriasem şi am ţîşnit afară. Iarăşi haos şi lumină. Aveam impresia că mă născusem a doua oară, dar nu-mi mai venea să rîd. Mă simţeam străin.

În faţa mea stătea un bătrînel, de la care am aflat imediat că este şeful familiei unde mă încadram. Cu această scîrnăvie de bătrîn am împărţit vizuina şi după puţin timp şi greţoasa-i dragasmă. Am reintrat şi iarăşi, moartea se tîra pe fundul viziunii, prin noroi. Era dragasma bătrînului.

La început totul a fost bine. Nu ştiam că acea dragasmă e prea bătrînă pentru mine şi nici că vizuina nu mai era de mult decît o hazna. Ei, ceilalţi, mă aşezaseră acolo şi mi se părea normal ca acolo să-mi fie locul. Totul, plăcerea fornăind prin excrementele din-fundul vizuinii, gemetele bătrînului libidinos călare pe moarte, freamătul membrelor mele subţiri în căutarea plăcerii ascunse, pe care orificiile bătrînei dragasme o pierduseră, totul a durat pînă cînd am luat în seamă învăţăturile Moramului. Ele îmi arătau limpede că dragasma cea vîrstnică nu îmi făcea plăcere, că pînă şi bătrînul avea membre mai multe şi mai mari ca ele mele. Deja simţeam că există o diferenţă între mine şi bătrîn, între mine şi ei, ceilalţi.

Aşa am aflat că eu eram unul dintre cei mai mici şi că cei mici şi cu membre meschine alcătuiau o categorie aparte, care împart dragasmele altora, trăind în noroiul viziunelor unor bătrîni jegoşi. Ei aveau copacii cei mai mici şi erau desconsideraţi pentru că nu-şi puteau fecunda niciodată copacul, rămînd astfel nişte paraziţi şi nu aveau dreptul nici la dragasme proprii. Şi asta mă făcea să tremur tot, fiindcă eram singurul din categoria celor mici, care aveam un copac mare. Ba chiar aveam cel mai mare copac.

Între timp, chiar lîngă copacul meu răsărise un altul. Mugurul său s-a dezvoltat rapid şi aproape la fel de mare ca al meu. Dar n-a avut dragasme pe timpul muguratului deşi învăţăturile o spun în mod limpede: „Dragasmele apar după o perioadă de întuneric şi una de lumină, după ce stăpînul şi-a fecundat copacul. Dacă stăpînul nu este apt pentru actul fecundării, copacul său va rămîne pînă la moarte neîncercat".

La un momet dat, mugurele a crăpat şi din el s-a rostogolit într-o lume haotică şi luminoasă, pentru a se bucura de plăcere, un nou boboc. Puternic, uriaş, cu unsprezece membre dintre care cinci gigantice. Acelaşi boboc a devenit imediat, în locul bătrînului, şeful familie din care făceam parte. I se prevedea un viitor strălucit.

Eram uimit. M-am regăsit singur. Nu-i greu să-ţi dai seama cînd nu eşti dorit, cînd eşti doar o eroare. Am început să mă interesez mai îndeaproape de învăţăturile Moramului. Atunci am înţeles mai bine şi simţeam cum adevărul se strecoară ca un fir rece care mă paralizează. „Dragasmele sînt cele care justifică existenţa lumii. Ele apar datorită nouă, pentru plăcerea noastră, a fiecăruia în parte. Dragasmele sînt produsul copacilor, numai atunci cînd aceştia sînt fecundaţi de propriii stăpîni". Deci, propriii stăpîni. Eu eram stăpînul propriului meu copac, dacă se poate spune aşa ceva. Iar eu nu-l fecundasem niciodată, nici pe al meu, nici pe al altora. De fapt nici nu aş fi avut cum. Şi cu toate acestea, copacul fusese plin de dragasme în momentul în care am ieşit din mugure. Nu aveau nici un rost tot soiul de raţionamente, era clar. Cineva fecundase copacul cît eu eram în mugure şi astfel apăruseră dragasmele. Avînd deci dublă sarcină, nu-mi mai putea oferi întreaga porţie de sevă. Ca dovadă, în loc să cresc normal, am rămas un prăpădit.

Imediat am luat jigodia de bătrîn de-o parte şi l-am chinuit pînă am scos adevărul. Astfel am aflat secretul neputinţei mele. În prima criză de furie era să-l omor pe bietul fost şef de familie. Deşi bănuisem dinainte, nu puteam să cred totuşi. Nemernicul Gosirir, conducătorul tribului, ajunsese la această poziţie în urma unui experiment-fecundarea unui copac pe timpul muguratului-conform teoriei sale că astfel, copacii fecundaţi de cei potenţi ar putea oferi dragasme, chiar dacă adevăraţii stăpîni nu ar fi în stare de fapt de un aşa rezultat. Cu atît mai mult deci, ar fi bine ca fiecare copac să facă dragasme şi înainte de naştere şi după, pentru a oferi cît mai multe, spre o desfătare cît mai mare. După cum se ştie, rezultatul a fost o eroare. Adică eu. Dar totul nu s-a oprit aici. Drept alinare pentru mine, tot Gosirir mă azvîrlise în groapa asta cu putreziciuni. Şi ca un amănunt care îmi oferea un motiv în plus de furie şi disperare, cea mai frumoasă dragasmă născută vreodată în ţinutul nostru-Caoara-era fiica copacului meu. În nici un fel nu-mi puteam stăpîni gîndul că această minune îmi aparţinea de drept.

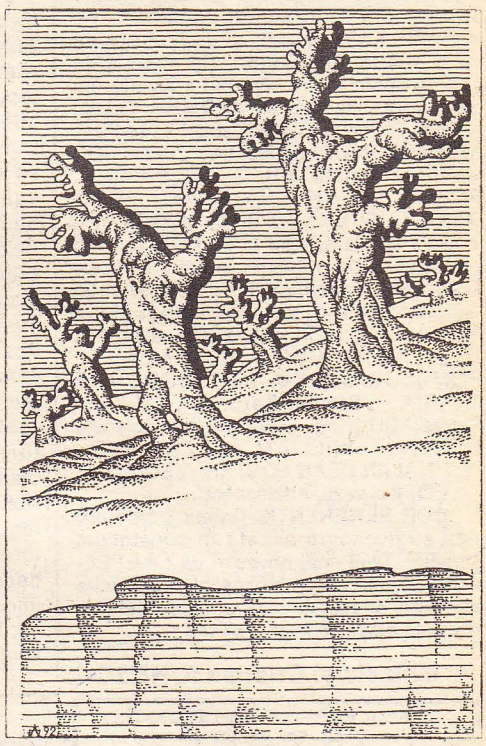

La puţin timp bătrînul muri. Copacul său îşi consumase tot solul şi se prăbuşise. Imediat stăpînul său îl urmase, chemat de Născătoarea-Moarte.Conform tradiţiei,bătrînul a fost luat şi legat de trunchi, apoi amîndoi au fost aruncaţi în hăul clocotitor unde mai înainte copacul îşi avusese înfipte rădăcinile, toate astea petrecîndu-se rapid, pînă să înceapă coagularea. Iar eu rămăsesem singur în bezna urît mirositoare a vizuinii. Singur cu moartea mea.

Moartea se tîra pe fundul vizuinii, răvăşind mîzga şi încercînd să se gudure pe lîngă mine. N-am azvîrlit-o în drum aşa cum merita. Aveam de respectat o promisiune. Însă am legat-o într-un colţ al vizuinii ca să nu mă tot ating de ea. Nu mai puteam suporta dragasme bătrîne.

Eram în cea de-a treia perioadă a

întunericului. La un moment dat a început să plouă. Un ropot liniştit. Ploaia era caldă, dulce şi galbenă. Bogată şi sătioasă cum nu mai fusese de mult pe la noi. Am ieşit cu toţii în cîmp şi ne-am hrănit. Cînd s-a terminat, am început să ne bălăcim în noroi ca să ne îmbibăm cu cît mai multă hrană. La un timp destul de scurt de la masa celei de-a treia perioade, a început o altă ploaie. În aşezări era sărbătoare. Au ieşit cu toţii în cîmp, lacomi şi fericiţi. Iniţial am avut acelaşi impuls. Însă în momentul următor mi-a venit ideea.

M-am strecurat pînă la vizuina lui Gosirir, m-am uitat cercetător în jur, apoi am intrat. Cald, luminos şi uscat. Mirosea puternic a excremente şi sudoare. M-am simţit aţîţat. Dintr-un copartiment se auzea o răsuflare adîncă. N-am fost curios, îmi era frică. Fiecare ascunde cîte un secret şi de cele mai multe ori ele sînt înfricoşătoare. Am intrat direct la dragasme. Ca orice şef de trib şi Gosirir îşi permitea mai multe. Fiecare proaspătă şi frumoasă, cu orificiile exact aranjate pentru cîte o parte a nemerniculuí. Dar între toate, Caoara strălucea.

Cînd am dat buzna , m-au privit curioase. Am mulţumit Moramului că nu aveau cu ce să ţipe. Totul fusese parcă aranjat pentru mine. Ah, Sfinte Moram, cînd am văzut-o însă pe ea, pe minunata şi nemaipomenita Caoara, am simţit cum toate membrele mi se întind de plăcere. Adevărul este că noi, eu şi Caoara, nu prea ne potriveam. În primul rînd avea mai multe orificii decît membrele mele şi ce este mai important, le avea şi altfel dispuse. Iar singurul orificiu care îmi corespundea ca poziţie, era prea mare.

Totuşi n-am stat să mă gîndesc mult şi m-am repezit la regina lui Gosirir. Am imobilizat-o, apoi continuînd lupta cu ea, de data asta pe alt plan, am încercat să găsesc o soluţie. În fine cum nu exista nici o soluţie, numai simpla hîrjoneală m-a umplut de plăcere pentru toată viaţa. Am ieşit ameţit de fericire şi m-am întins în ploaie, chiar acolo în faţa vizuinii lui Gosirir. Mă legănam plin de plăcere şi înghiţeam inconştient hrana.

Apoi situaţia s-a repetat, devenindu-mi de atunci o obsesie. M-am trezit înconjurat de ei, ceilalţi, exact ca în momentul cînd ieşisem din mugure. Ploaia încetase de mult. Şi la fel ca atunci eu rîdeam de fericire, în timp ce ei mă priveau de data asta cu ură. Reprezentasem pentru ei un eşec de care le era ruşine, o reîmprospătare permanentă a sentimentului vinovăţiei. Încălcaseră legea în ceea ce mă priveşte şi trebuiau să şteargă aceasta. Aveau nevoie de un motiv. Acum motivul exista.

Judecata a fost scurtă. Deşi eram nedreptăţit, pentru că simţisem plăcere doar ştiind că mă aflu peste incredibila Caoara, nu şi din alte motive mai practice, am primit totuşi sentinţa fără să şovăi şi să mă umilesc, nu înainte de a le preciza însă, că o să încerc pe rînd toate dragasmele şefilor, ca să-mi pot justifica pedeapsa. Voiam să fiu păcatul care îi urmăreşte în cea mai ascunsă vizuină şi chiar în orificiile oricărei dragasme.

Ca urmare a sentinţei, am fost dus către Lac. Acesta nu era prea mare, însă era foarte adînc. Era un loc care duhnea îngrozitor. În componenţa Lacului nu exista crescitor. Trebuiau să mă lase în lichid un anumit interval stabilit de ei în funcţie de mărimea vinovăţiei. Apoi urmau să mă scoată cu membrele mult diminuate sau poate fără membre. Intervalul de timp nu-l cunoşteam.

Cînd m-au aruncat, Lacul m-a privit rece şi indiferent. Am început să mă sufoc. După un timp mă încreţisem tot, iar membrele îmi arătau ca veştede. Pîrîiam în mine şi atunci m-a apucat frica. Aş fi vrut să strig, dar lichidul mă umplea. Îmi intrase pînă la oase, nu-mi mai puteam controla porii. Îmi era greaţă. Cînd m-au scos eram aproape inconştient. Am căzut în noroi, mi-am deschis porii şi am vărsat toată ploaia înghiţită. Am leşinat imediat, într-o băltoacă de hrană pe jumătate digerată şi lichid lipsit de crescitor.

După aceea nu ştiu ce s-a mai întîmplat. Acum însă mă aflu în Aşezarea Reduşilor. Sfinte Moram, trebuie să existe o ieşire. Ajută-mă!

Întotdeauna mi-a fost frică de exterior. Nu mai ştiu cînd am fost culeasă de către El, de către stăpîn şi adusă aici. De atunci însă, nu am mai vrut să ies. Aici este cald şi bine.

Îmi plăcea să mă bălăcesc pe fundul vizuinii. Lichidul este dulceag şi unsuros. După ce mă tăvăleam prin el, orificiile îmi deveneau aluneçoase, iar pentru stăpîn era o adevărată desfătare. Dar asta a fost de mult, pentru că de la un timp nu mai simţeam nimic. Mă tăvăleam prin lichid de fiecare dată cînd vedeam că intră El, şi-l aşteptam să-şi satisfacă plăcerea, apoi mă retrăgeam în colţul meu. În vizuină este întuneric. E mai bine aşa. Altfel, dacă aş vedea în fiecare zi aceiaşi pereţi, m-aş plictisi. Aşa, întunericul măreşte spaţiul. Uneori îmi era frică că nu o să mă mai întîlnesc cu stăpînul, că nu o să mă mai găsească. De aceea, ori de cîte ori intra, eu mă apropiam de El.

Dar odată a intrat un străin şi fiind întuneric l-am confundat. După un timp însă, s-au întors împreună, stăpînul şi străinul. De atunci am locuit toţi trei.

Cînd nu mă băga nimeni în seamă, stăteam şi ascultam. Exteriorul ajunge la mine sub forma unui murmur confuz din care reuşesc să desprind realitatea. Aşa am aflat despre străin şi atunci am vrut să-l ajut. M-am bălăcit şi pentru el şi i-am creat plăcere. Era foarte stîngaci şi nepotrivit. Dar eu voiam să-l ajut. Cu timpul însă a început să se izoleze într-un colţ al viziunii şi să mă ocolească.

La un moment dat stăpînul a început să înţepenească pe mine. După cîteva zvîcnituri a rămas încremenit. M-am scuturat şi a

căzut ca un pietroi în mormanul de resturi. Nu se mai ocupaseră de ele, nici El, nici străinul, de foarte mult timp. Străinul l-a luat şi l-a tîrît afară. Din momentul acela nu l-am mai văzut. În vizuină parcă este mai frig. Eu mi-am pierdut obiceiul de a mă tîrî prin lichid. Am mai încercat să văd, poate străinul s-a răzgîndit. Însă, m-a luat şi m-a legat în colţul opus lui, unde lichidul e mai adînc, lîngă grămada de resturi.

De atunci stau legată şi ascult exteriorul. Uneori cad într-o stare de somnolenţă în care nu mai aud şi nu mai simt nimic. Alteori, frigul mă cuprinde şi încep să fiu iar atentă la zgomotele din afară. Imediat după a doua ploaie, cînd lichidul aproape umpluse vizuina şi mă învelea cald şi liniştitor, am auzit printre altele şi de străin. Nu-mi pot explica de ce s-a dus să găsească plăcerea în altă parte, cînd mă avea pe mine, aici. Multe zvonuri vorbeau de el cu milă, altele ascundeau ceva. N-am ştiut niciodată cine a fost cu adevărat străinul. Poate că-şi merită cu adevărat pedeapsa.

De cînd l-au luat şi pe el, nu a mai călcat nimeni pe aici. Stau şi aştept legată în colţul cel mai îndepărtat, lîngă resturi, poate apare vreun nou stăpîn. Cred că atît întunericul cît şi timpul lasă urme. Dar mai ales singurătatea. Sînt din ce în ce mai slăbită.

Era mai cald ca de obicei. Trecuse a şasea perioadă a luminii şi venise iar cea a întunericului. Fecalur evadase şi se reîntorsese în Aşezarea lui. La început o ocolise, preferînd împrejurimile. Apoi, s-a ivit procesiunea şi el a pornit s-o urmărească. În fruntea alaiului era Şeful Aşezării. Marele Conducător care îşi fecundase copacul de cinci ori şi produsese plăcerea supremă pentru două dragasme. Şi cu toate că acum era bătrîn şi spurcat ca orice bătrîn, încă mai avea unsprezece dragasme. În legătură cu acestea, Fecalur îşi închipuise de multe ori cum Şeful cel mare le aşternea una lîngă alta într-o anumită ordine, apoi se rostogolea peste ele, îmbucîndu-se perfect cu fiecare pe partea cuvenită. Nu putea decît să rîdă amar de fiecare dată cînd îşi imagina asemenea lucruri.

Acelaşi bătrîn, venise să se închine acum în faţa celui pe care toţi îl numeau viitorul şef al Aşezării, chiar dacă acesta nu se născuse încă. Atunci

Fecalur a văzut și toată ura și speranța s-au strîns în noua idee.

Procesiunea se oprise în fața unui copac uriaș ce-i depășea pe toți ceilalți, inclusiv pe cel al actualului Conducător. La rădăcina lui trona un mugure enorm. Din el trebuia să iasă un adevărat colos. Cu toții au rostit din învățăturile Moramului, au simulat plăcerea și ritualul fecundării copacului, apoi au plecat.

Cînd liniștea cuprinse iar împrejurimile, Fecalur ieși din ascunzătoare. Simulă în batjocură plăcerea apropiindu-se în același timp de mugure, iar apoi se năpusti și-i sfîșie învelișul. În pajiște se rostogoli o bucată de materie inertă, ajunsă doar la mijlocul muguratului, al cărei drum spre viață, plăcere și lumină, fusese astfel întrerupt. Un miros greu îl învălui. Fostul viitor Șef al Așezării duhnea îngrozitor. Era umed și slinos. Seva copacului, acea pastă dătătoare de viață, se pierdu în sol. Fecalur nu rămase mult pe gînduri. Luă victima, o scoase din zona copacilor și se îndreptă spre Lac. Acolo îi dădu brînci în lichidul care se desfăcu indiferent. Se feri cu grijă să nu fie stropit, după care se întoarse grăbit la marele copac.

Aerul rece începuse să coaguleze pasta cleioasă. Își deschise porii și asimilă puțină, însă în momentul următor o vărsă și se clătină scîrbit. Era gata să renunțe, însă mai încercă o dată. Înghiți tremurînd și mulțumi Moramului că a reușit. Intră în sfîrșit în mugure. Era cald, pasta îl acoperea pe trei sferturi. Mirosea însă mai greu decît în fosta lui vizuină. Se stăpîni, luă din pastă și lipii ruptura de deasupra lui.

Acum era beznă și liniște. De fapt se auzea doar șipotul sevei prin trunchi. Se concentră înspre afară și distinse la început mai încet, apoi mai tare, exteriorul. Auzea vîntul, dragasmele neculese producînd un soi de gemete prin contorsiunile trupului, copacii trosnind de bătrînețe, dar în special vîntul. Ireal, dominant, înfricoșător. Șuieratul lui tăios acoperea de cele mai multe ori restul zgomotelor. Uneori însă, ropotul ploii îl alunga. Atunci totul era tăcere. Se auzeau doar picurii grași spărgîndu-se de mugure. După care, împreună cu vîntul începeau iar gemetele.

Odată a izbucnit furtuna. Vîntul se transformase într-o lamă. Îl simțea încercîndu-și tăișul pe foaia catifelată a mugurelui, care se zbătea gata să scape din strînsoarea cîrcelului. Ploaia s-a pornit brusc și a început să biciuiască totul cu ură. Era ca o răzbunare. Nimeni nu ar fi rezistat acum să mănînce. Gemetele se întețiră. Un șuier pocni cu violență mugurele și cîrcelul trosni. Simultan, o rafală de ploaie aproape străpunse învelișul și un scîrțîit prelung sfredelii întunericul. Scîrțîitul era tot ce putea să scoată mai mult din ea, o dragasmă. Pala de vînt și ploaia îi produseră plăcerea supremă. Copacul respectiv purta acum o dragasmă moartă.

Fecalur nu mai suporta. Trecuse mult timp de cînd intrase în mugure și se simțea deja întărît. Țîșnii prin învelișul sfîșiat, răspîndind în jur stropii calzi de sevă. Se ridică clătinîndu-se, apoi se întinse ignorînd furtuna. Era puternic. Masiv, cu trei membre imense străpungînd întunericul, stătea în rafale nemișcat și sătul. Era capabil să găurească orice copac și chiar asta și făcut. Se lipi de copacul gazdă, cel mai mare din zonă. Presă puternic și străpunse. Pasta se prelinse pe trunchi. Mai așteptă lipit cît seva să primească informația completă și să-i permită desprinderea, după care se retrase gîfîind.

Se născuse o dată și murise. Acum se născuse a doua oară și voia să-și ia revanșa pentru primul eșec. Însă trebuia s-o caute într-o altă Așezare. În drum spre ieșirea din zona copacilor văzu două dragasme rătăcite. Se apropie, însă imediat rămase încremenit. Uită orice plan. În fața lui era Caoara. Cînd îl văzu, ea se retrase

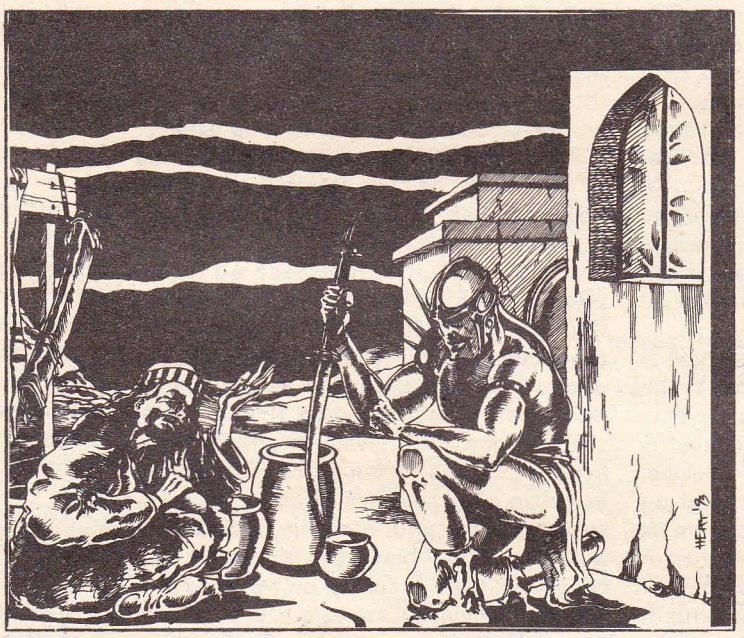

speriată. Încercă s-o atingă, dar zvîcni ca arsă. Atunci îi propuse să fugă cu el, o rugă, o imploră și se umili în fața ei și a însoțitoarei. Însă fără rezultate.

Nu mai rezistă și se aruncă asupra ei. Încăierarea dură puțin de data asta. Pe însoțitoare o strivi de primul copac și în scurt timp Caoara gemea sub greutatea lui. După încă o împotrivire scurtă, minunata își exprima plăcerea supremă printr-un scîrțîit ascuțit, după care rămase nemișcată. Murise atingînd momentul cel mai înalt posibil, așa cum și-ar fi dorit orice dragasmă. Murise de plăcere. Fecalur rămase cîteva momente nemișcat, apoi prinse să caute plăcerea în continuare în orificiile moarte. Se zbătea neputincios, cu disperare.

Cînd în sfîrșit renunță și se ridică epuizat de pe corpul inert, scena fatală se repetă pentru a treia oară. Era înconjurat, iar în fruntea blestemaților se afla tot nemernicul Gosirir. Plecase s-o caute pe Caoara și-i găsise pe amîndoi. Corpul lui Gosirir era zguduit de durere și furie. Nu mai urmă nici o judecată. În calitatea sa de Șef al Așezării și de victimă, dădu sentința pe loc. Și Fecalur se supuse pentru a treia oară, de data asta victorios. Dăduse lovitura de grație.

Ceilalți îl trîntiră în noroi. Vîntul îl mușca cu sălbăticie și ploaia înfigea țepi în el. Îl culcară și-l tăvăliră prin mîzgă, lovindu-l fără milă. Apoi îl fixară pe o parte, cu membrul care îi produsese lui Caoara plăcerea, în sus. După cîteva momente acesta îi zbură tăiat din rădăcină și se prăvăli în mocirlă, scurgîndu-și vlaga în lichidul alterat. Fecalur înțepeni înnebunit de durere. Aceasta era pedeapsa maximă admisă de Moram pentru cel mai mare rău posibil. Însă nemernicul Gosirir se repezi și-i reteză și celelalte două membre uriașe, care se rostogoliră pînă lîngă trupul neînsuflețit al minunatei, ca pentru a-i arata prețul plăcerii. Ceilalți îl opriră cu greu pe Gosirir și după ce acesta se mai liniști se reîntoarseră în Așezare.

Fecalur se ridică anevoie. Începea să înțepenească. Ajunse lîngă Caoara și se prăvăli asupra ei. Se unii cu ea, apoi o strînse lîngă el cît putu de tare și rămase așa.

Furtuna nu se potoli mult timp. Fulgerele brăzdau cerul, dragasmele gemeau sufocate de dorință, vîntul urla a durere și spaimă, iar ploaia îmbibase tot solul și plîngea cele două trupuri care se pietrificaseră. În urma furtunii rămase o ploaie molcomă, care umplu ținutul cu bogăția hranei.

În zorii perioadei de lumină, în marginea zonei copacilor, sclipea sub stropii de lichid o stîncă închisă la culoare. Ei, ceilalți, împinseră stînca pînă în cîmpie, unde o așezară pe locul cel mai ridicat cu putință, denumind-o Stînca Minunatei Caoara și a sărmanului Fecalur.

În ce privește dragasmele născute din Fecalur în ultima lui noapte, acestea au rămas neculese. Au fost intitulate Preotesele Cultului Fecaluric și au rămas pe locul unde s-au născut, înfăptuind la începutul fiecărei perioade Ritualul Ploii și dăruind plăcere oricărui drumeț care se abate pe la Copacul Sfînt. Aceasta însă a fost de mult și ele nu mai există acum. Se spune însă că doar vîntul a reușit să le aducă plăcerea supremă. Se mai spune că vîntul ar fi chiar Fecalur, iar fulgerele care luminează de fiecare dată momentul plăcerii supreme este însăși minunata Caoara.

Gurgu CONSTANTIN

SONDA

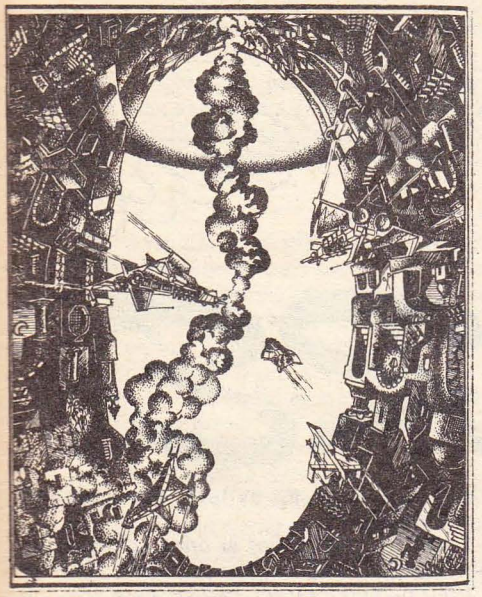

Avea ordine precise, din momentul plecării. Era o sondă inteligentă care nu greşea niciodată.

Întruchipa visurile proiectanţilor, arta constructorilor. Dar mai ales era inteligenţă din inteligenţa civilizaţiei care o crease şi pe care o reprezenta.

Călătorea în cosmos de mult şi nu întîlnise civilizaţii cu adevărat inteligente. Programul auxiliar o îndemna să spere. Uneori, plictisită de atîta sperat, cataloga civilizaţiile la repezeală. Mai ales cînd densitatea lor era de două ori sub cifra medie. Făcea astfel economie de timp şi energie, cu toate că nu era neapărată nevoie.

Acum se apropia de o planetă unde semnalase viaţă. Era destul de supărată, avea o defecţiune în sistemul energetic şi dorea să termine repede cu analiza pentru a se apuca de reparaţii. Branşă sistemul care îi furniza ordonat, conform unui algoritm, datele despre planetă: volum, densitate mijlocie, suprafaţă, viteză medie pe orbită, acceleraţie gravitaţională, albedoul. Era cel mai important dintre toate. O interesa în special capacitatea de reflexie a undelor electromagnetice de frecvenţă foarte mare. Raţiuni de ordin strategic, să zicem.

Apoi urma catalogarea: constantă de localizare, codul sistemului, albedoul. De exemplu, planeta aceasta va fi de acum înainte: G2-CY-A12. Îi plăcea cum sună. Ordonase cifrele după criterii estetice. Totul era prevăzut în program. Se putea considera perfectă.

După catalogare cerceta eventualele forme de viaţă. Structura chimică pe care o aveau, metabolismul, modul de reproducere. Dacă aveau activităţi protointeligente sau nu. Abia apoi evalua gradul de inteligenţă.

Elementele minerale descoperite pe această planetă erau alcătuite din materiale feromagnetice. Se deplasau în interacţiune cu rocile de la suprafaţă. Principala lor ocupaţie: „jocul cu pietrele".

Folosindu-se de cîmpul magnetic propriu ridicau bucăţi de rocă de diferite mărimi, imprimîndu-le prin atmosferă traiectorii bizare. Le adunau pentru a forma diferite alcătuiri, le împrăştiau, le grupau din nou. Dar aceste manifestări nu puteau fi considerate inteligente. Pe ultima centură de asteroizi cercetase nişte elemente care descompuneau lumina albă în razele spectrului. Din acestea foloseau opt nuanţe ale culorilor albastru şi verde, pe care le roteau alternativ, cu diferite viteze, în jurul unui ax imaginar, alcătuind evantaie luminoase. Ce era inteligent în asta?

Definiţia inteligenţei pe care o cunoştea nu admitea nici un dubiu: un element posedă inteligenţă dacă are manifestări externe ale procesului de gîndire, acestea fiind Limbajul crionis, Arta însingurării sau cel puţin Sublima părăsire de sine şi, în plus, un coeficient de seriozitate de peste cincizeci la sută. Iar elementele de pe G2-CY-A12 nu aveau aşa ceva. Deci, lucru clar, nu erau inteligente. Însă puteau fi folosite ca sursă de materiale feromagnetice foarte pure. Consideră dosarul închis şi porni mai departe. În neant..

Luase direcţia unei planete dintr-un sistem solar învecinat, atrasă de semnalele electromagnetice pe care le recepţionase din sectorul acela. Erau generate artificial, fără îndoială. Catalogase cîteva sute de emisiuni ce împînzeau o bandă largă de frecvenţe. Speranţele îi creşteau.

Ajunsă în apropierea planetei, cu tot entuziasmul care o cuprinse, acţionă ordonat, după algoritm. Înregistră volumul, densitatea mijlocie, suprafaţa, viteza medie pe orbită, acceleraţia gravitaţională, albedoul. Catalogă: G3-CW-A39. Din multitudinea de vieţuitoare care populau planeta se concentră asupra unei specii care îi atrase de la început atenţia. Ea producea emisiunile electromagnetice pe care le detectase. În afară de această activitate părea să aibă o manie ciudată. Elementele ei scrijeleau cu încăpăţînare scoarţa astrului natal într-o acţiune căreia, deocamdată, nu reuşea să-i descopere finalitatea. Foloseau materia astfel obţinută în scopuri stranii: o aglomerau în grămezi întinse pe suprafeţe foarte mari, hrăneau cu ea elementele ce păreau să o metamorfozeze, foloseau produsul finit la alcătuirea unor noi grămezi ce aveau o organizare geometrică primitivă.

Sonda era dezamăgită. Aceste elemente erau protointeligente, doar atît. Le compătimea. Cîtă risipă de energie! Pentru ce? O specie cu disponibilităţi cum părea aceasta, putea ajunge departe. Dar nu astfel, risipindu-şi puterea de muncă în neştire.

Îşi îndreptă atenţia, conform algoritmului, spre posibilităţile de folosire a planetei, trecînd în revistă datele acumulate din analize. Fu surprinsă de cifra albedoului. Treizeci şi nouă la sută! Planeta era foarte potrivită pentru staţiile de pompare energetică. Însă elementele constituiau un factor perturbator. Transformînd morfosfera, chiar într-un timp destul de îndelungat, afectau şi cifra albedoului. Trebuiau eliminate. Nu dispunea de o energie suficient de mare pentru a le transporta, pe toate, pînă la o planetă care avea condiţii asemănătoare. Va selecţiona cîteva exemplare pe care le va aclimatiza undeva, salvînd specia. Restul vor muri. Va schimba raportul gazelor din atmosferă.

Selecţia o făcuse după criteriul calităţii individuale. Elementele trebuiau să aibă dezvoltată cu precădere acea latură a protointeligenţei, întîlnită şi la elementele inteligente, care să favorizeze transportul: Arta însingurării. Găsise cu greutate cîţiva reprezentanţi potriviţi dintre miliardele care alcătuiau specia. Norocul făcuse ca aceştia să aibă şi altă caracteristică a inteligenţei. Sublima părăsire de sine, lucru foarte rar întîlnit la fiinţele protointeligente.

Naveta de serviciu plonjă în oceanul atmosferic al planetei, îndreptîndu-se spre o aglomerare geometrică situată în emisfera nordică şi se opri la cîţiva metri deasupra acesteia.

Paznicul instituţiei se trezi brusc. Privi panoul de control. Totul părea să fie în ordine. „Hm, am aţipit" îşi spuse şi se ridică de pe scaun pentru a se mişca puţin. La fiecare genuflexiune cheile de la brîu îi zăngăneau vesel.

Atmosfera din încăpere devenise înăbuşitoare. Deschise geamul, inspiră cu poftă aerul rece al nopţii. Înălţîndu-şi privirea spre stele, descoperi uimit un obiect ce plutea la cîţiva metri deasupra curţii. O sferă. Răspîndea un halou albastru. Aerul mirosea a ulei ars, un bîzîit porni să cînte îngînat, molcom, apoi tot mai tare, nestăvilit. Se aprinseră proiectoarele din curte, alarma panoului de control cîrîia acompaniată de luminile pîlpîinde ale becurilor de avarie. Electromagnetul ialei de la uşă ţăcănea sacadat.

Paznicul se repezi la telefon. Îşi retrase grăbit mîna. Receptorul frigea. Încercă să iasă. Uşa era blocată. Reveni la geam şi se propti în gratii, înjurînd. Dezastrul tocmai începuse.

Rînd pe rînd se deschideau uşile camerelor din Corpul Special. Geamurile se spărgeau cu zgomot, gratiile erau smulse din pereţi de forţe nevăzute. Nebunii ieşeau pe coridoare, unii tăcuţi, serioşi, alţii declamînd cu fervoare sfîrşitul lumii, rupînd de pe pereţi inscripţiile „ATENŢIE, BOLNAVI PERICULOŞI". După ce au distrus tot ce se putea distruge au pornit spre curtea spitalului, trecînd cu nonşalanţă prin uşile de siguranţă care se deschideau cu docilitate în faţa lor.

Sfera albastră a coborît, înghiţind rînd pe rînd pasagerii. S-au urcat în ordine, rîzînd fericiţi, făcînd semne prietenoase paznicului ce stătea la geam. Apoi s-au pierdut între stele. A rămas doar bîzîitul dinainte. Acţiona ca un catalizator, obligînd azotul din atmosferă, inert în condiţii obişnuite, să se combine cu oxigenul. Se forma dioxid de azot, iar oxigenul din aer se consuma, încet...

Darius H. Luca

Ursula K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

Era incredibil. Înnebuniseră cu toții. Blestemata de planetă îi aiurise pe toți, plimbîndu-i în țara viselor, împreună cu creechii. Tot nu-i venea să creadă cele văzute la „conferință" și la ședința ce urmase, nici dacă le-ar fi urmărit înregistrate pe peliculă. Comandorul unei nave a Flotei lingînd cizmele unor umanoizi. Ingineri și tehnicieni piuind și guițînd înaintea unui aparat aiurit, prezentat de Cetianul Păros cu o grămadă de ifose, de parcă MCI-ul nu fusese anticipat teoretic, cu ani în urmă, de știința pămînteană! Umanoizii furaseră ideea, o adaptaseră, și-i spuseseră „ansiblu", ca nimeni să nu-și dea seama că de fapt era un MCI. Lucrul cel mai oribil fusese însă conferința, cu nebunul ăla de Lyubov, aiurînd și plîngînd, și cu colonelul Dongh lăsîndu-l să se dea în spectacol, lăsîndu-l să-l insulte pe Davidson, statul-major și întreaga colonie, în timp ce ăia doi străini, maimuțica sură și uriașul alb, stăteau și rînjeau la oameni.

Fusese rău, destul de rău. Lucrurile nu se transformaseră în mai bine nici după plecarea lui Shackleton. Nu-i păsa că fusese trimis în tabăra din Noua Javă, sub comanda maiorului Muhamed. Colonelul trebuia să-l disciplineze; în realitate, bătrînul Ding Dong fusese probabil încîntat de raidul lui Davidson pe insula Smith; raidul însemnase însă o încălcare a regulamentului și Davidson trebuia să fie pedepsit. Perfect, așa erau regulile jocului. Regulile nu prevedeau însă dispozițiile care curgeau de-a valma din televizorul ăla căruia îi ziceau ansiblu - noul lor zeu metalic de la statul-major.

Ordine de la Biroul Administrației Coloniale din Karachi: **reducerea contactelor Pămînteni-Athsheeni doar la cele propuse de băștinași. Cu alte cuvinte, nu mai puteai intra în țarcul creechilor pentru a cere voluntari la muncă. Folosirea muncii voluntare nu este recomandată; folosirea muncii obligatorii este interzisă.** Și alte chestii la fel... Atunci cum dracu' să facă treabă? Pămîntul mai voia lemnul sau nu? Continuau să trimită cargouri automate spre Noul Tahiti, nu? Cîte patru pe an, fiecare revenind la mama Terra cu bușteni în valoare de treizeci de milioane de neodolari. Sigur că tipii de la Dezvoltare voiau banii ăia, nu? Erau oameni de afaceri. Orice tîmpit își putea da seama că mesajele nu proveneau de la ei...

Statutul colonial al Planetei 41 - de ce nu-i mai spuneau Noul Tahiti? - **este reconsiderat. Pînă la adoptarea unor decizii, coloniștii trebuie să manifeste o deosebită atenție în toate relațiile cu băștinașii... Este absolut interzisă utilizarea oricărui tip de arme, cu excepția celor mici, folosite în autoapărare** - ca pe Pămînt, numai că acolo oamenii nu aveau dreptul la absolut nici un fel de armă. Atunci, ce dracu' mai avea rost să vii, douăzeci și șapte de ani-lumină, pe o planetă de frontieră, și dup-aia să ți se spună: nu arme, nu napalm, nu bombe, nu, nu, stați jos, băieții, și lăsați-i pe creechi să vă scuipe-n ochi și să cînte, și dup-aia să vă bage un cuțit în măruntaie și să vă ardă tabăra, dar nu faceți nici un rău micuților verzișori, nu, domnule!

Se recomandă stăruitor o politică de evitare; sînt complet interzise agresiunile sau represaliile.

De fapt, ăsta era miezul tuturor mesajelor și orice cretin putea spune că nu era stilul Administrației Coloniale. Nu se puteau schimba într-atît în treizeci de ani. Erau oameni practici, realiști, care știau ce înseamnă viața pe planetele de frontieră. Pentru orice om care nu se țicnise era limpede că mesajele „ansiblului" erau niște falsuri. Poate că fuseseră implantate direct în mașină, un set întreg de răspunsuri la întrebările cele mai probabile, selectate de un computer. Inginerii afirmaseră că și-ar fi dat seama; poate că așa era. În acest caz, obiectul comunica într-adevăr instantaneu cu altă planetă. Planeta aceea nu era însă Pămîntul! Nici vorbă de așa ceva! La celălalt capăt al firului nu erau oameni, ci străini, umanoizi. Cetiani, probabil, deoarece mașina era construită de ei și pentru că erau niște diavoli inteligenți. Ei reprezentau tipul care s-ar fi zbătut pentru supremația interstelară. Bineînțeles, hainishii erau în cîrdășie cu ei; toate chestiile alea, de ți se rupea inima, din directive, erau în stilul lor. Nu-ți puteai da seama care le era scopul; probabil că urmăreau slăbirea guvernului terran, implicîndu-l în afacerea asta cu „liga planetelor", pînă ce străinii ajungeau atît de puternici încît puteau prelua conducerea cu forțe. Planul lor în legătură cu Noul Tahiti era însă ușor de întrevăzut. Aveau să-i lase pe creechi să-i extermine pe oameni. Legau mîinile oamenilor cu o grămadă de directive false emise de „ansiblu" și lăsau să înceapă masacrul. Umanoizii se ajută între ei; șobolanii îi ajută pe șobolani.

Iar colonelul Dongh înghițise pilula. Intenționa să respecte ordinele. Chiar îi spuse lui Davidson: „O să respect dispozițiile statului major de pe Terra și, pe Dumnezeul meu, Don, o să le respecți și tu, iar în Noua Javă o să-l asculți pe maiorul Muhamed". Bătrînul Ding Dong era stupid, dar îl plăcea pe Davidson, și acesta îl îndrăgea la rîndul său. Nu mi-ar fi putut asculta ordinele, dacă ele însemnau trădarea rasei umane înaintea unei conspirații străine, dar tot îi părea rău de bătrînul ostaș. Poate că era fraier, însă era loial și curajos. Nu un trădător înnăscut, ca miorlăitul ăla de Lyubov. Dacă exista cineva pe care să dorească să-l vadă răpus de creechi, atunci acela nu putea fi decît marele Raj Lyubov, iubitorul de străini.

De fapt, unii oameni, în special asiaticii și tipurile hindu, sînt trădători înnăscuți. Nu toți, doar unii. Alții s-au născut salvatori. Pur și simplu așa au fost făcute lucrurile; să fii, de pildă, urmașul unor eurafri sau să ai un fizic impunător; nu era ceva pentru care să-și atribuie vreun merit. Dacă-i putea salva pe bărbații și femeile din Noul Tahiti, avea s-o facă; dacă nu, oricum, avea să încerce.

Femeile reprezentau, într-adevăr, o chestiune care te rîcîia. Le scoseseră din Noua Javă pe cele zece Colo existente, iar din Centralville nu se mai trimitea nimic în schimb. „Încă nu sînt condiții sigure", explicau cei de la cartierul general. Cam nasol pentru trei tabere izolate...Ce se așteptau să facă oamenii din tabără, dacă

n-aveau voie să se atingă de femelele creeche iar toate femeile adevărate erau pentru blestemaţii cei norocoşi din Central? Vor urma nişte scandaluri teribile... Nu putea totuşi să dureze prea mult; întreaga situaţie era prea aiurită ca să rămînă aşa...Dacă nu începeau să revină la normal, acum, cînd **Shackleton** era plecat, atunci căpitanul D.Davidson avea să înceapă să muncească niţel în plus, ca să îndrepte lucrurile.

●●●

În dimineaţa zilei cînd plecase din Central, fuseseră eliberaţi toţi creechi. Se rostise un discurs măreţ şi nobil într-un amestec de graiuri stîlcite, deschiseseră porţile ţarcurilor şi-i lăsaseră afară pe toţi: hamali, săpători, bucătari, măturători, femei de serviciu, absolut pe toţi. Nu rămăsese niciunul. Unii dintre ei stătuseră cu stăpînii lor de la înfiinţarea coloniei, cu patru ani în urmă. Nu aveau însă pic de loialitate. Un cîine, o maimuţă s-ar mai fi învîrtit prin preajmă. Dar creaturile alea nu erau nici măcar **atît** de dezvoltate, erau aidoma şerpilor sau şobolanilor, doar cu suficient creier cît să se întoarcă şi să te muşte după ce le-ai dat drumul din cuşcă. Ding Dong o luase razna, dîndu-le drumul. Soluţia cea mai bună ar fi fost să-i trimită pe toţi pe Insulele Sterpe şi să-i lase acolo să crape de foame. Dong însă continua să fie îngrozit de perechea de umanoizi şi de cutia lor vorbitoare. Acum, dacă creechi sălbatici din Central aveau de gînd să imite atrocitatea de la tabăra Smith, aveau la îndemînă nenumăraţi recruţi dotaţi, care cunoşteau organizarea oraşului, rutinele, poziţia arsenalului, posturile de gardă şi toate celelalte. Şi dacă Centralville era incendiat, statul major putea, desigur, să fie încîntat...De fapt, asta şi meritau....Lăsaseră trădătorii să-i vrăjească, îi ascultaseră pe umanoizi şi ignoraseră sfaturile celor care ştiau cu adevărat ce înseamnă creechi.

Nici unul din tipii de la statul major nu se întorsese în tabără ca să găsească tăciuni, ruine şi corpuri arse, aşa cum i se întîmplase lui. Iar trupul lui Ok, găsit acolo unde măcelăriseră echipa de tăietori, avusese cîte o săgeată înfiptă în fiecare ochi, arătînd ca o insectă oribilă, care cercetează aerul cu antenele. Cristoase, nu putea să-l uite...

Totuşi, indiferent de ce spuneau falsele „directive", cei din Central nu insistau asupra ordinului cu „arme mici", pentru autoapărare. Aveau aruncătoare de flăcări şi mitraliere; cele 16 hopere mici erau dotate cu mitraliere şi rezervoare de napalm; cele cinci hopere mari aveau armament complet. Nu le trebuia însă armament greu. Era suficient să mergi cu un hoper deasupra unei zone defrişate şi să prinzi acolo o gaşcă de creechi, cu nenorocitele lor de arcuri şi săgeţi, să torni napalm peste ei iar apoi să-i priveşti alergînd de colo pînă colo în flăcări. Avea să fie grozav. I se înfiora puţin stomacul, închipuindu-şi totul, aşa cum se întîmpla cînd îşi imagina o femeie sau cînd îşi amintea cum fusese atacat de creechul Sam şi-i zdrobise mutra din patru lovituri consecutive. Cauza era memoria eidetică, plus o imaginaţie mai bogată decît la majoritatea oamenilor; nu era meritul lui, pur şi simplu aşa se născuse.

Un bărbat este, realmente şi pe de-a întregul, bărbat numai în clipa cînd posedă o femeie sau ucide un alt bărbat. Nu era ideea lui, o citise în nişte cărţi vechi, dar era plină de adevăr. De asta îi plăcea să-şi imagineze asemenea scene. Chiar dacă creechii nu erau tot una cu oamenii...

●●●

Noua Javă era cel mai sudic dintre ţinuturile mari, cu puţin la nord de ecuator şi de aceea avea o climă mai fierbinte decît Central sau Smith, care erau temperate. Mai fierbinte şi mai umedă. În Noul Tahiti ploua tot timpul în sezoanele ploioase, dar în regiunile nordice cădea un fel de burniţă fină şi liniştită, care nu te făcea să te simţi realmente ud sau înfrigurat. Aici însă ploaia curgea în rafale şi avea aspectul unei furtuni musonice în cursul căreia nu puteai nici măcar să ieşi din casă, ce să mai fie vorba de muncă...Ploaia putea fi oprită numai de un acoperiş solid sau, în lipsa acestuia, de către pădure. Blestemata de pădure era într-atît de deasă încît nu simţeai mare lucru dacă te aflai în interiorul ei. Bineînţeles, din picuratul frunzelor, te udai din cap pînă în picioare, dar dacă în timpul furtunii intrai adînc în pădure, de abia îţi dădeai seama că bătea vîntul; cînd ieşeai afară, bum! vîntul te zbura de pe picioare, te umplea de lichidul roşu şi noroios, în care transformase ploaia solul, şi nu ştiai cum să te întorci mai repede în pădure; iar acolo, înăuntru, era întuneric, zăpuşeală şi te puteai rătăci cu uşurinţă.

În plus, comandantul, maiorul Muhamed, era un blestemat. În N.J. totul se făcea după litera cărţii: defrişatul în fişii de un kilometru, culturile plantate pe fişiile curăţate, plecările în Central se acordau cu rotaţie, fără preferinţe, halucinogenele erau raţionalizate iar folosirea lor în timpul lucrului se pedepsea şi altele, şi altele. Singurul lucru bun la Muhamed era că nu transmitea toată ziua mesaje la Central. Noua Javă era tabăra lui şi o conducea aşa cum voia el. Nu-i plăceau ordinele de la statul major. Le respecta, nimic de zis, îi lăsase pe

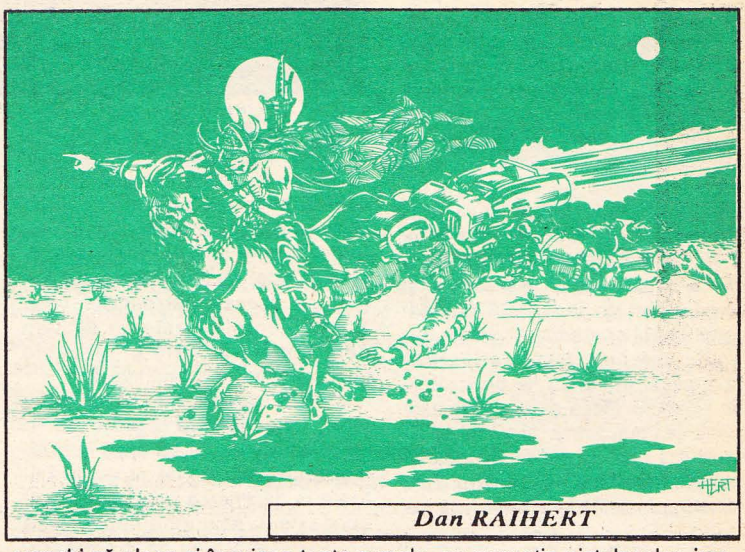

Dan RAIHERT

creechi să plece şi încuiase toate armele, cu excepţia pistolaşelor, imediat după ce fusese anunţat. Nu aştepta însă ordine sau sfaturi. Nici de la Central, nici de la altcineva. Era un tip autonom; ştia că el are dreptate. Asta era marea lui greşeală.

Cînd făcuse parte din statul major al lui Dongh, Davidson avusese, în cîteva rînduri, ocazia să vadă dosarele ofiţerilor. Memoria lui neobişnuită reţinuse multe amănunte şi-şi reamintea de pildă că Muhamed avea coeficientul de inteligenţă 107, pe cînd al său era 118. Era o diferenţă de 11 puncte; desigur, nu-i putea spune asta bătrînului Moo, iar acesta nu-şi putea da seama aşa că n-avea cum să-l convingă să-i dea ascultare. Moo credea că **el** ştie mai bine şi cu asta basta.

De fapt, toţi fuseseră cam scîrboşi la început. Nici unul din N.J. nu ştia ceva despre atrocităţile de la tabăra Smith, atît doar că O.C.-ul taberei plecase cu o oră mai devreme spre Central, fiind astfel singurul supravieţuitor. Pusă sub o astfel de formă, informaţia bineînţeles suna groaznic. Aşa că înţelegea de ce, la început, îl priviseră ca pe un lona sau, mai rău, ca pe un luda. Dar atunci cînd urmau să-l cunoască, aveau să înţeleagă mai bine. Avea să-şi dea seama că, departe de a fi un dezertor sau un trădător, el luptase din greu ca să preîntîmpine trădarea în colonia Noul Tahiti. Şi aveau să înţeleagă că singurul mod în care planeta putea deveni un loc sigur pentru pămînteni era exterminarea creechilor.

Nu era prea greu să răspîndească mesajul acesta printre tăietori. Nu le plăcuseră niciodată şobolanii cei verzi, deoarece erau nevoiţi să-i îmboldească toată ziua la muncă şi să-i păzească noaptea; acum însă începeau să înţeleagă că creechii nu erau numai respingători, ci şi periculoşi. Cînd Davidson le povestise ce găsise în locul taberei, cînd le explicase cum cei doi umanoizi de pe nava Flotei îi zăpăciseră pe cei din statul major; cînd le arătase că masacrul pămîntenilor din Noul Tahiti nu era decît o părticică a conspiraţiei extraterestre îndreptate împotriva Pămîntului; cînd le amintise cifrele seci şi clare, **două mii cinci sute** de oameni faţă de **trei milioane** de creechi...atunci ei începură într-adevăr să i se alăture.

Pînă şi Ofiţerul Controlului Ecologic local era de partea lui. Nu ca bietul Kees, furios, săracul, că oamenii împuşcau Cerbi Roşii, iar apoi împuşcat el însuşi de creechii vicleni. Tipul ăsta, Atranda, îi ura pur şi simplu pe creechi. Ba era chiar sonat, dereglat bine; îi era teamă că tabăra avea să fie atacată de creechi şi se comporta ca o femeie care se teme să nu fie violată. Oricum, era folositor să-l aibă pe specialistul local de partea lui...

Nu avea rost să încerce să-l convingă pe O.C.; Davidson se pricepea la oameni şi pricepuse aproape imediat că ar fi fost inutil. Muhamed avea o gîndire rigidă. De asemenea, avea o prejudecată împotriva lui Davidson, pe care nu şi-o putea înlătura; era ceva legat de afacerea de la tabăra Smith. Din cîte scăpase faţă de Davidson, se înţelegea că nu-l considera un ofiţer demn de încredere.

Avea, în schimb, o completă încredere în sine, blestematul... Rigiditatea lui în conducerea taberei N.J. putea însă reprezenta un avantaj. Fiind o organizare strînsă, obişnuită să asculte ordinele, era mai uşor de preluat decît una mai liberă, plină de personaje independente, şi mai uşor de ţinut laolaltă ca o unitate pentru operaţiunile militare defensive sau ofensive, atunci cînd avea să se afle el la comandă...Trebuia să preia comanda...Moo era un şef de tabără forestieră, nu un ostaş.

Traducere:
Mihai Dan PAVELESCU

De la intuiție la știință

Simpla enumerare a problemelor ridicate în ultimele două numere ale revistei, este în măsură să contureze dificultatea, dar și importanța abordării raționale a raportului dintre informație, energie și materie. Cercetarea acestui domeniu pune la grea încercare pe cel ce se încumetă să pornească la drum, căci datele și experiențele se adună greu, selectate de dorința de a obține un răspuns cît mai repede și cu orice preț. Și atunci fără să vrea, cercetătorul nerăbdător își construiește „adevărul" luînd ca **ipoteză** ceva ce ar trebui să fie **concluzie.** De exemplu, ideea că piramida este forma cea mai activă, ar trebui să fie concluzia unui studiu al influențelor exercitate de forme în general (con, cilindru, paralelipiped, semisferă, de

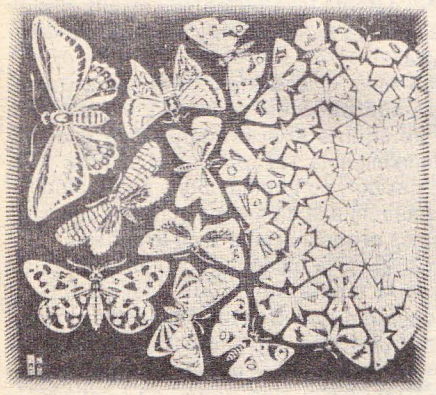

formă oarecare etc) asupra acelorași categorii de procese fizice. O atare concluzie ar justifica focalizarea atenției exclusiv pe această formă, existînd un răspuns logic construit la întrebarea legitimă a unui necunoscător în ale formelor: de ce piramida și nu conul?

Iar răspunsul, privit ca o înșiruire de cuvinte, adunate în propoziții, trebuie să fie adevărat și coerent. Chiar dacă subiectul abordat este mai neobișnuit (de exemplu efectul de piramidă), chiar dacă metoda de investigare este particulară (radiestezia să zicem), rezultatele, atîta timp cît sînt comunicate celor din jur prin cuvinte, trebuie formulate astfel încît să treacă măcar de testul construcției logice.

Să nu uităm că, porniți în căutarea Adevărului, filosofii Greciei antice au ajuns să cerceteze natura noțiunilor și raporturile dintre ele. Din aceste eforturi s-a născut **logica**'. Apariția ei a marcat sfîrșitul unui proces lung și difuz în istoria omenirii.

Prin sortare logică, toate propozițiile P1,P2,P3,...,Pn stabilite într-un anumit domeniu al cunoașterii, pot fi împărțite în două categorii [a] și [b] în așa fel încît:

1– orice propoziție [b] decurge logic dintr-o propoziție [a];

2– nici o propoziție [a] nu decurge dintr-o propoziție [a]

Pentru ca o serie de afirmații [b] să nu fie goală de conținut trebuie evitată definirea perfect circulară, care generează o serie de confuzii: fulgerul este lumina; lumina este electricitate; electricitatea este fulger! Din această perspectivă, orice Știință Teoretică este un catalog care enumeră toate propozițiile cunoscute într-o ordine logică:

Știința teoretică - Descriere ordonată logic

Clasificarea logică ajută la minimizarea numărului de propoziții utilizate în descrierea unui domeniu al cunoașterii, asigurînd optimizarea efortului de memorare. Suma propozițiilor necesare pentru a descrie un domeniu formează **baza axiomatică** a acelui domeniu. Deci în mod normal trebuie **memorate** propozițiile [a] - baza axiomatică - urmînd ca prin **raționament,** funcție de necesități, să se determine toate propozițiile de tip [b]. Spre deosebire de *cunoașterea prin memorare,* **cunoașterea prin raționament** implică o *economie de memorie.* Rezultă că pot fi identificate două moduri principale de asimilare de informații într-un proces de învățare: - învățarea *descriptivă* ce implică efortul de memorare prin repetiție („învățații, învățații, învățații") și - învățarea *logică,* (după o sortare logică a informațiilor din acel domeniu), ce implică un efort deductiv. Prezentarea unor propoziții de tipul [a] și a unor principii de logică, îl poate conduce pe cel ce învață la „autodescoperirea" propozițiilor de tip [b], descoperire ce-i satisface „instinctul de căutare" generîndu-i satisfacția necesară continuării unui drum greu în direcția cunoașterii.

Așa pusă problema, totul pare să devină extrem de simplu.

Identificăm baza axiomatică, precizăm modul de construcție logică a propozițiilor și gata! am pus mîna pe adevăr. Departe de a fi așa, căci Logica ne învață cum să construim propozițiile, dar nu are puterea de a preciza suportul fenomenologic al acestora, legătura lor cu realitatea profundă. Spre deosebire de noi, ce căutăm să explicăm totul, chiar și atunci cînd nu am înțeles nimic, anticii căutau doar să înțeleagă. Ei căutau principii ce trebuiau pătrunse cu mintea, asigurînd omului înțelegerea și nu doar simple puncte de plecare într-un raționament. Se pare că această ambiție de a înțelege realitatea s-a diminuat în ultima perioadă. Sute de formule, care de care mai „urîte" acoperă pentru mulți sensul fenomenului descris matematic. Cei ce stăpînesc în sens științific un domeniu se cred în posesia adevărului și capătă o siguranță de sine ce poate fi ușor valorificată social, deși rar sînt capabili să răspundă la întrebări „banale": de ce apare forța de inerție, cine generează cîmpul gravitațional, de ce mîna omului are 4+1 degete, de ce visăm, cum simțim frumosul sau ordinea etc. Aceștia ar trebui să nu uite că, pornind de la un număr limitat de axiome, în funcție de numărul lor, de modul în care au fost alese, se obține un „adevăr" corect stabilit, dar parțial. Indentificarea Adevărului din studiul amănunțit al unor „părți de adevăr", este de aceeași dificultate cu refacerea întregului din studiul oricît de amănunțit al proiecțiilor (vezi fotografia 1). Este necesară indentificarea unei „legi de asamblare" a părților și care nu rezultă obligatoriu din analiza oricît de amănunțită a acestora.

Imaginați-vă că se descoperă și se studiază în plan trei proiecții ale unui corp tridimensional ce nu poate fi accesibil direct simțurilor acelor cercetători din experimentul filosofic pe care vi-l propun. Și astfel, după chinuri îndelungi apar specialiștii: unul este doctor în forme închise - litera B - altul în forme colțuroase și deschise - litera E - altul într-o clasă de obiecte de „mijloc" - litera G. Toți

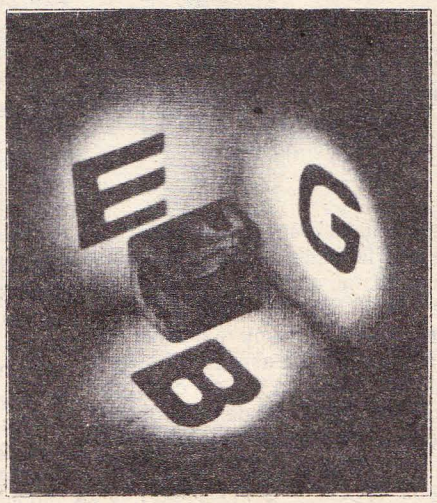

se întreabă cum a apărut „obiectul" lor de studiu, dar puțin probabil să descopere Obiectul Adevărat căci în rezultatele muncii lor lipsește esențialul: modul de așezare a proiecțiilor, de coroborare a datelor pentru a „străpunge" spațiul lor de lucru și a reface Întregul. O asemenea „străpungere" ar putea fi de natura intuiției, ce trebuie să completeze spiritul științific al oricărui cercetător adevărat. Dezvoltarea intuiției se face prin antrenament, la fel ca și dezvoltarea forței fizice sau a capacității de operare matematică.

Și poate dumneavoastră, cititori de SF sau autori de schițe sau romane, începători sau seniori, sînteți cel mai bine plasați pentru a „străpunge" acum, la sfîrșit de mileniu, negura ce învăluie misterul Existenței noastre. Dar aceasta cu o condiție, să folosiți corect fiecare „armă" din dotare, acolo unde ea este cea mai operantă. Intuiția, pentru alegerea axiomelor, logica pentru construcția modelului, experimentul pentru trăirea și verificarea intuiției inițiale, sănătatea corpului pentru a putea face ceea ce v-ați propus. Și ca antrenament pentru dezvoltarea intuiției, vă propun în încheiere două imagini realizate pe la mijlocul secolului de către ESCHER.

1 logica - știință a demonstrației care studiază formele și legile generale ale raționării corecte. A fost fundamentată de Aristotel. Are trei ramuri: a) logica clasică, de tradiție aristotelică, care studiază formele logice fundamentale-noțiunea, judecata, raționamentul și principiile gîndirii; b) logica simbolică (logistica) - apărută în sec.19 și care studiază operatorii logici și elaborează calcule logice; c) logica dialectică - metateorie filosofică a logicii de pe pozițiile materialismului dialectic.

Bibliografie:

1] Adrian Restian; Unitatea lumii și integrarea Științelor sau Integronica; Ed.Științifică și Eciclopedică; 1989.

2] Erwin Schrodinger; Ce este viața? și Spirit și Materie; Ed.Politică; 1980.

3] Filosofie și Știință; colecție de articole; Metamorfoze actuale în Filosofia Științei; Ed.Politică; 1988.

4] Abdur Rahman; Anatomia Științei; Ed.Politică; 1987.

5] Steven Weinberg; Primele trei minute ale Universului; Ed.Politică; 1984.

6] G.Folescu; Din enigmele microcosmosului; Ed.Albatros; 1986.

Florin MUNTEANU

Constantin JURCUT

DINCOLO

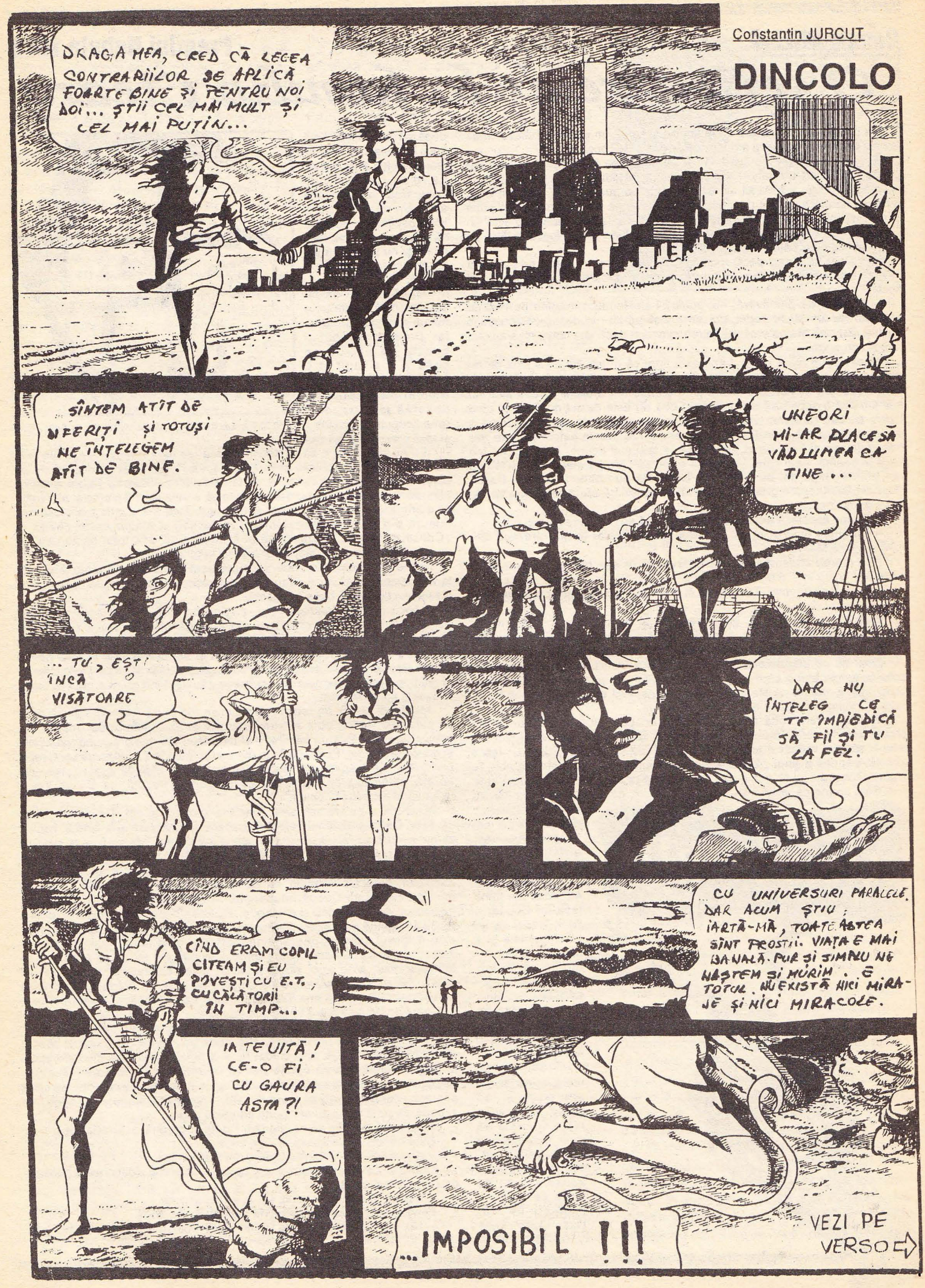
DRAGA MEA, CRED CĂ LEGEA CONTRARIILOR SE APLICĂ FOARTE BINE ŞI PENTRU NOI DOI... ŞTII CEL MAI MULT ŞI CEL MAI PUŢIN...
SÎNTEM ATÎT DE DIFERIŢI ŞI TOTUŞI NE ÎNŢELEGEM ATÎT DE BINE.
UNEORI MI-AR PLACE SĂ VĂD LUMEA CA TINE...
... TU, EŞTI ÎNCĂ O VISĂTOARE
DAR NU ÎNŢELEG CE TE ÎMPIEDICĂ SĂ FII ŞI TU LA FEL.
CÎND ERAM COPIL CITEAM ŞI EU POVEŞTI CU E.T., CU CĂLĂTORII ÎN TIMP...
CU UNIVERSURI PARALELE. DAR ACUM ŞTIU, IARTĂ-MĂ, TOATE ASTEA SÎNT PROSTII. VIAŢA E MAI BANALĂ. PUR ŞI SIMPLU NE NAŞTEM ŞI MURIM. E TOTUL. NU EXISTĂ NICI MIRAJE ŞI NICI MIRACOLE.
IA TE UITĂ! CE-O FI CU GAURA ASTA?!
...IMPOSIBIL !!!
VEZI PE VERSO

Connie WILLIS **Premiul Nebula 1982**

O scrisoare de la familia Cleary

La poştă era o scrisoare de la familia Cleary. Am pus-o în rucsac, lîngă revista doamnei Talbot, şi am ieşit să-l dezleg pe copcă.

Trăsese de lesă cît putuse, iar acum se găsea la colţ, pe jumătate sugrumat, urmărind un prihor. Copcă nu latră niciodată, nici chiar la păsări. Nu a scos nici un schelălăit atunci cînd Tata i-a pus copci la rana din labă. A rămas nemişcat, aşa cum îl găsisem pe veranda din faţă, tremurînd puţin şi ridicînd lăbuţa ca să i-o vadă Tata. Doamna Talbot spune că este un cîine de pază extraordinar, dar eu mă bucur că nu latră. Roşcatu' lătra tot timpul şi uite ce-a păţit.

A trebuit să-l trag pe Copcă înapoi, după colţ, acolo unde aveam destulă lesă ca să-l dezleg. M-am căznit ceva, deoarece îi plăcea prihorul acela.

– E semn de primăvară, nu, tipule? l-am întrebat, trăgînd de nod cu unghiile. Nu am slăbit nodul, dar am reuşit să-mi rup destul de repede o unghie. Grozav. Mama o să mă întrebe imediat dacă nu cumva mi s-au mai rupt şi alte unghii.

Mîinile mele arată jalnic. Iarna asta cred că m-am ars de o sută de ori pe dosul palmelor din cauza tîmpitei aleia de sobă cu lemne. Cel puţin chiar deasupra încheieturii există un loc unde mă ard atît de des încît nu mai are nici o şansă să se vindece. Soba nu este destul de mare şi cînd încerc să bag un lemn prea lung, mă lovesc mereu de rama interioară a uşii. Prostănacul ăla de David, frate-miu, nu le taie la lungimea care trebuie. I-am zis şi l-am rugat întruna să le taie mai scurte, însă nici nu mă bagă în seamă. I-am spus Mamei că o rog să-i atragă atenţia să nu le mai taie atît de lungi, dar nu a făcut-o. Niciodată nu-l bîrîie la cap pe David. După ea, el nu poate greşi niciodată doar pentru că are douăzeci şi trei de ani şi a fost însurat.

– O face special, i-am spus Mamei. Speră să mor din atîtea arsuri.

– Paranoia este ucigaşul numărul unu al fetelor de paisprezece ani, mi-a răspuns Mama.

Zice mereu chestia asta. Mă enervează în aşa hal că îmi vine să o omor.

– Nu o face special. Trebuie să fii mai atentă cum umbli cu soba, atîta tot.

Însă, în tot timpul ăsta, îmi ţinea mîna şi se uita la arsura cea mare, care nu voia să se mai vindece, de parcă era o bombă gata să explodeze.

– Ne trebuie o sobă mai mare, i-am zis şi mi-am tras mîna.

Chiar că ne trebuie una mai mare. Tata a închis căminul şi a instalat soba cu lemne atunci cînd n-au mai venit chitanţele pentru gaze, dar este o sobă micuţă, pentru că Mama nu voia una care să ocupe prea mult loc în salon. Oricum, aveam să o folosim doar serile.

Nu o să avem sobă nouă. Sînt prea ocupaţi, cu toţii, cu munca din prostia aia de seră. Poate că primăvara o să vină mai devreme şi mîna mea o să aibă măcar o jumătate de şansă de vindecare. Ştiu eu... Iarna trecută, zăpada a ţinut pînă la mijlocul lui iunie, iar acum sîntem abia în martie. Prihorului lui Copcă o să-i îngheţe codiţa dacă nu se îndreaptă spre sud. Tata spune că ultimul an a fost neobişnuit, că anul acesta climatul va reveni la normal, dar nu crede nici el ceea ce spune, altfel nu ar mai construi sera.

Imediat cum am lăsat din mînă lesa lui Copcă, a venit înapoi ca un căţel cuminte şi a rămas aşteptîndu-mă să-mi termin de supt degetul şi să-l dezleg.

– Mai bine am pleca, i-am spus. Pe Mama or s-o apuce dracii.

Trebuia să merg la magazinul universal şi să încerc să găsesc nişte seminţe de roşii, însă soarele era deja departe, către vest, şi pînă acasă aveam de mers cel puţin o jumătate de oră. Dacă ajung acasă după ce s-a înserat, mă trimit la culcare fără să-mi mai dea cina şi atunci nu aş mai fi putut citi scrisoarea. În plus, dacă azi n-am reuşit să ajung la magazinul universal, o să trebuiască să mă lase mîine şi nu va mai trebui să muncesc la sera aia idioată.

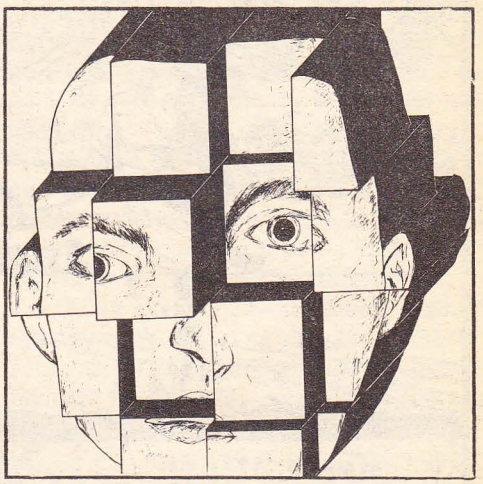

Uneori, simt că-mi sar capacele. Peste tot e numai rumeguş şi noroi, iar David a scăpat o bucată de plastic pe sobă şi s-a topit şi a făcut un miros ca naiba. Nimeni însă parcă nu observă mizeria; sînt prea ocupaţi să discute ce grozav o să fie să ai, vara viitoare, pepeni, grîu şi roşii crescute lîngă casă.

Eu nu văd cu ce o să se deosebească de vara trecută. Singurele care au răsărit au fost lăptucile şi cartofii. Lăptucii erau mari cît unghia aia pe care mi-am rupt-o, iar cartofii erau tari ca piatra. Doamna Talbot zicea că altitudinea era de vină, dar Tata a spus că e vina vremii aiurite şi a granitului sfărîmicios care trece drept sol pe aici. Tata s-a dus la biblioteca cea micuţă din spatele magazinului universal, a luat o carte din seria „Construiţi singuri" despre sere şi a început să dea totul peste cap, iar acum pînă şi doamna Talbot visează cai verzi pe pereţi.

Ieri le-am spus: „Paranoia este ucigaşul numărul unu al oamenilor de la altitudinea asta", însă erau prea ocupaţi cu tăiatul şipcilor şi cu lipitul plasticului ca să mă bage în seamă.

Copcă mergea înaintea mea, trăgînd de lesă şi i-am scos-o imediat după ce am traversat şoseaua. Nu aleargă niciodată aşa cum făcea Roşcatu'. Oricum, este imposibil să-l ţin să meargă pe drum şi, atunci cînd încerc să-l ţin în lesă, mă trage pe mijloc şi am scandal de la Tata pentru că am lăsat urme. De aceea merg pe lîngă şanţurile laterale îngheţate, iar el mă urmează, oprindu-se să adulmece găurile; cînd rămîne prea în urmă, îl fluier şi apare imediat.

Mergeam destul de repede. Se făcuse frig şi nu eram îmbrăcată decît cu puloverul. M-am oprit în vîrful dealului şi l-am fluierat pe Copcă. Mai aveam de mers încă un kilometru şi jumătate. De acolo de unde stăteam, puteam zări Piscul. Poate că Tata avea dreptate cînd spunea că se apropie primăvara. Pe Pisc nu mai exista aproape deloc zăpadă şi porţiunea arsă nu mai părea aşa de întunecată ca în toamna trecută, ca şi cum s-ar fi putut să mai crească copaci.

Anul trecut pe vremea asta, totul era acoperit în alb. Ţin minte, pentru că Tata, David şi domnul Talbot plecaseră la vînătoare şi a nins în fiecare zi, iar ei nu s-au întors decît aproape după o lună. Mama fusese gata să înnebunească. Ieşea pe drum să-i aştepte, deşi zăpada era înaltă de un metru şi jumătate, iar ea lăsa nişte urme mari ca ale lui Yeti, Omul Zăpezilor. Îl lua pe Roşcatu' cu ea, deşi Roşcatu' ura zăpada tot atît de mult pe cît urăşte Copcă întunericul. Şi mai lua şi o puşcă. Odată s-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut în zăpadă. Şi-a scrîntit glezna şi, pînă a reuşit să ajungă acasă, era îngheţată bocnă. Îmi venea să-i zic: „Paranoia este ucigaşul numărul unu al mamelor", dar mi-a luat-o înainte doamna Talbot şi a spus că data viitoare trebuia să merg şi eu cu ea şi că aşa se întîmplă atunci cînd pleci singur undeva, adică chestia cu drumul meu la poştă. Am zis că pot să-mi port şi singură de grijă, iar Mama mi-a spus să nu vorbesc urît cu doamna Talbot şi că da, doamna Talbot avea dreptate, data următoare o să merg împreună cu ea.

Nu a vrut să aştepte pînă ce i se vindecă glezna. Şi-a bandajat-o şi am plecat chiar în ziua următoare. N-a scos un cuvînt tot drumul, doar a şchiopătat prin zăpadă. Nici măcar nu şi-a ridicat ochii pînă cînd am ajuns la şosea. Ninsoarea se oprise pentru un moment şi norii se înălţaseră îndeajuns ca să poţi vedea Piscul. Era ca o fotografie alb-negru, cerul cenuşiu, copacii negri şi muntele alb. Piscul era complet acoperit de zăpadă. Drumul vămii nu se vedea cîtuşi de puţin.

Avusesem de gînd să escaladăm Piscul împreună cu familia Cleary.

Cînd ne-am întors acasă, eu am spus:

– Acum două veri, familia Cleary n-a mai venit.

Mama şi-a scos mănuşile şi s-a apropiat de sobă, desprinzînd bucăţele de zăpadă îngheţată.

– Bineînţeles că n-au venit, Lynn, a răspuns ea.

Zăpada care picura de pe haina mea sfîrîia pe sobă.

– Nu mă refeream la asta, i-am zis. Trebuiau să vină în prima săp-

tămînă din iunie. Imediat după examenele lui Rick. Atunci, ce s-a întîmplat? S-au hotărît să nu mai vină sau ce?

– Nu știu, și-a scos pălăria Mama și și-a scuturat părul. Avea șuvițele ude.

– Poate că v-au scris să vă spună că și-au schimbat planurile, a intervenit doamna Talbot. Poate că poșta a pierdut scrisoarea.

– Nu contează, a făcut Mama.

– Poate că ne-au scris, am încuviințat eu.

– Poate că scrisoarea a fost pusă în altă căsuță poștală, a sugerat doamna Talbot.

– Nu contează, a repetat Mama și s-a dus să-și agațe haina în bucătărie.

Nu a vrut să mai vorbească despre asta. Cînd Tata s-a întors, l-am întrebat și pe el despre Cleary, însă era prea ocupat să povestească cum a decurs călătoria ca să mă mai bage în seamă.

Copcă nu mai venea. Am fluierat încă o dată, apoi m-am întors după el. Era tocmai la poalele dealului, cu nasul vîrît în ceva.

– Haide, i-am spus și, cînd s-a întors, am văzut de ce nu mai venea. Se încurcase într-un cablu electric prăbușit. Reușise să își înfășoare sîrma în jurul labelor, așa cum face cîteodată cu lesa, și cu cît se zbătea mai tare cu atît se încurca mai rău.

Stătea exact în mijlocul drumului. Am rămas pe margine, gîndindu-mă cum să ajung la el fără să las urme. În vîrful dealului, șoseaua era destul de înghețată însă aici, jos, zăpada se topea și curgea în șuvoaie peste asfalt. Am întins vîrful piciorului și pantoful mi s-a afundat cam un centimetru în noroi, așa că m-am întors, am șters urma cu palma, apoi mi-am curățat palma de jeansi. Încercam să mă gîndesc ce să fac. Tata e la fel de paranoic în legătură cu urmele ca și Mama în chestiunea palmelor mele, numai că el este și mai exagerat atunci cînd mă apucă noaptea pe afară. Dacă nu mă întorceam la timp, era chiar în stare să-mi spună că nu mai aveam voie să mă duc la poștă vreodată.

Eugen STANCIU

Copcă era mai aproape ca niciodată de lătrat. Cablul i se înfășurase după gît și îl sugruma.

– Gata, i-am strigat, vin.

Am sărit cît am putut mai departe într-un șuvoi, apoi am mers numai prin apă pînă la Copcă, uitîndu-mă de cîteva ori înapoi ca să văd dacă urmele se ștergeau.

L-am eliberat pe Copcă și am azvîrlit capătul liber al cablului de cealaltă parte a șoselei, unde a rămas bălăngănindu-se de stîlp, gata să-l spînzure pe Copcă atunci cînd aveau să se mai întîlnească.

– Cîine tîmpit, i-am spus. Acum, iute! și am fugit înapoi pe marginea drumului și în susul dealului, în pantofii mei uzi leoarcă.

Copcă a alergat vreo cinci pași și s-a oprit să adulmece un copac.

– Haide! am strigat. Se întunecă. Întuneric!

A țîșnit pe lîngă mine ca o săgeată, pînă la jumătatea dealului. Lui Copcă îi este frică de întuneric. Știu, cîinilor nu le este frică de întuneric. Dar lui Copcă îi este. De obicei, îi spun: „Paranoia este ucigașul numărul unu al cîinilor", dar acum voiam să se grăbească pînă nu îmi înghețau picioarele. Am început să alerg și am ajuns cam în același timp la picioarele dealului.

Copcă s-a oprit la intrarea spre casa lui Talbot. Casa noastră nu se afla la mai mult de o sută de metri de locul unde stăteam, de cealaltă parte a dealului. Casa noastră se găsește într-un fel de adîncitură, înconjurată din toate părțile de coline. Este atît de adîncă și ascunsă încît nu ai bănui niciodată că se află acolo. Nu poți zări nici măcar fumul sobei noastre cu lemne deasupra colinei lui Talbot. Există o scurtătură prin grădina lui Talbot, apoi în jos prin pădure, pînă la ușa noastră din spate, însă eu nu mai merg pe acolo.

– Întuneric, Copcă, m-am răstit și am luat-o din nou la fugă. Copcă venea imediat în urma mea.

Cînd am ajuns la drumeagul nostru, Piscul se colora în trandafiriu. Copcă și-a făcut nevoile de vreo sută de ori pe copacul prăbușit înainte de a-l tîrî peste drumul noroios. Este un copac într-adevăr mare. Vara trecută, Tata și cu David l-au tăiat și apoi l-au aranjat încît să pară că s-a prăbușit peste drumeag, însă tulpina e plină de așchii și m-am zgîriat exact în același loc ca întotdeauna. Grozav.

M-am asigurat că Copcă și cu mine n-am lăsat urme pe șosea (exceptînd urmele pe care el le lasă întotdeauna, un alt cîine le-ar putea găsi într-un minut, probabil că așa a apărut și Copcă pe veranda noastră, l-a mirosit pe Roșcatu'), apoi am alergat cît am putut de repede sub adăpostul colinei. Copcă nu e singurul care devine nervos după ce se lasă întunericul. În plus, începuseră să mă doară picioarele. În seara asta, Copcă era de-a dreptul paranoic. Nu s-a oprit din alergat nici după ce-am zărit casa.

David era afară și căra niște lemne în casă. Numai uitîndu-mă la lemne, îmi puteam da seama că erau prea lungi.

– Cam în ultimul moment, nu? făcu el. Ai adus semințele de roșii?

– Nu, i-am răspuns. Ți-am adus altceva. Le-am adus la fiecare cîte ceva.

Am intrat. Tata rula plastic pe dușumeaua salonului. Doamna Talbot îl ajuta, ținînd sulul de un capăt. Mama era cu măsuța în brațe, pliată, așteptîndu-i să termine ca să o așeze în fața sobei, pentru cină. Nici măcar nu m-au privit. Mi-am dat jos rucsacul și am scos revista doamnei Talbot și scrisoarea.

– La poștă era o scrisoare, am rostit. De la familia Cleary.

Toți trei s-au uitat la mine.

– Unde ai găsit-o? întrebă Tata.

– Pe podea, amestecată printre chestiile venite cu clasa a treia. Căutam o revistă pentru doamna Talbot.

Mama a rezemat măsuța de canapea și s-a așezat. Doamna Talbot privea fără să înțeleagă.

– Familia Cleary erau prietenii noștri cei mai buni, i-am explicat eu. Din Illinois. Trebuiau să vină și să stea la noi acum două veri. Urma să escaladăm Piscul lui Pike și chestii d-astea.

David ciocăni în ușă. O privi pe mama, așezată pe canapea, și pe Tata și doamna Talbot care încremeniseră cu plasticul în mîini ca două statui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Lynn zice că azi a găsit o scrisoare de la Cleary, răspunse Tata.

David trînti lemnele pe cămin. Un butuc se rostogoli pe covor și se opri la picioarele Mamei. Nimeni nu se aplecă să îl ridice.

– S-o citesc cu voce tare? am întrebat, privind spre doamna Talbot.

Continuam să țin revista în mînă. Am deschis plicul și am scos scrisoarea.

– „Dragă Janice, Todd și ceilalți", am citit. „Cum merge treaba în vestul cel glorios? Abia așteptăm să venim și să vă vedem, deși s-ar putea să nu fie atît de repede pe cît sperăm. Ce fac Carla, David și puștiul? Ard de nerăbdare să-l văd pe David cel mic. A început să meargă? Fac pariu că bunica Janice a atît de mîndră încît îi crapă salopeta. Am dreptate? Mai purtați salopete sau ați trecut la jeansi de lux?"

David stătea lîngă cămin. Își lăsă capul lîngă brațe, pe placa de deasupra focului.

– „Îmi pare rău că nu v-am scris, dar am fost foarte ocupați cu examenele lui Rick și, oricum, mă gîndisem că o să ajungem în Colorado înaintea scrisorii. Acum, însă, se pare că planurile vor fi ușor modificate. Rick s-a hotărît în mod definitiv să se înroleze.

Richard și cu mine i-am vorbit pînă am răgușit, dar cred că nu am făcut altceva decît să stricăm și mai mult lucrurile. N-am reușit nici măcar să-l convingem să amîne înrolarea pînă după excursia în Colorado. El zice că tot drumul n-o să facem altceva decît să-l batem la cap și cred că are dreptate. Sînt foarte îngrijorată în legătură cu el. Armată! Rick spune că îmi fac prea multe griji, ceea ce este adevărat, dar dacă începe un război?"

Mama s-a aplecat, a ridicat lemnul scăpat de David și l-a așezat pe canapea, lîngă ea.

– „Dacă voi, cei din Vestul de Aur, n-aveți nimic împotrivă, o să așteptăm pînă ce Rick își termină perioada întîia, în prima săptămînă din iulie, apoi venim cu toții. Vă rugăm să ne scrieți dacă vă aranjează. Îmi pare rău că ne-am schimbat toate planurile în ultima clipă, dar aveți și voi un avantaj: aveți o lună suplimentară ca să vă antrenați pentru escaladarea Piscului Pike. De fapt, poate că voi nu aveți nevoie, dar eu am în mod sigur".

Doamna Talbot lăsase să-i cadă plasticul din mînă. De data aceasta nu nimerise pe sobă, însă era atît de aproape încît se curbase din cauza căldurii. Tata stătea și îl privea. Nu încerca nici măcar să îl ridice.

–„ Ce mai fac fetele? Sonja crește în disperare. Anul ăsta s-a apucat de atletism și vine acasă cu o grămadă de medalii și de ciorapi murdari. Și să-i vezi genunchii! Sînt atît de învinețiți încît eram gata s-o duc la doctor. Zice că se zgîrie de garduri, iar antrenorul ei spune că nu e nici un motiv de îngrijorare, dar eu sînt puțin speriată. Pur și simplu, mi se pare că nu se mai vindecă. Tu ai avut asemenea probleme cu Lynn și Melisa?

Știu, știu. Îmi fac prea multe griji. Sonja e bine. Rick e bine. Nu o să se întîmple nici o nenorocire pînă în prima săptămînă din iulie, cînd o să ne vedem. Cu dragoste, familia Cleary.P.S. A căzut cineva de pe Piscul lui Pike?"

Nimeni nu scotea nici o vorbă. Am împăturit scrisoarea și am pus-o înapoi în plic.

– Trebuia să le fi scris, rosti Mama. Trebuia să le fi spus:„ Veniți acum". Atunci ar fi fost aici.

– Și probabil că, în ziua aia, ne-am fi suit cu toții pe Piscul lui Pike, am fi văzut cum totul face bum, dar am fi făcut și noi

la fel, ridică fruntea David. Rîse, iar glasul i se amestecă cu rîsul şi se auzi găunos: cred că ar trebui să fim fericiţi că nu au venit.

– Fericiţi? repetă Mama, frecîndu-şi palmele de jeansi. Atunci ar trebui să fim fericiţi că, în ziua aia, Carla a luat-o pe Melissa şi copilul în Colorado Springs, pentru că altfel am fi avut prea multe guri de hrănit.

Îşi freca pantalonii atît de tare încît părea gata să-i găurească.

– Atunci ar trebui să fim fericiţi că hoţii ăia l-au împuşcat pe domnul Talbot.

– Nu, răspunse tata. Însă ar trebui să ne pară bine că nu ne-au împuşcat şi pe noi. Ar trebui să ne pară bine că au luat numai conservele, nu şi seminţele. Ar trebui să ne pară bină că incendiile nu au ajuns pînă aici. Ar trebui să ne pară bine...

– Că mai avem serviciu poştal? întrebă David. Poate că şi asta ar trebui să ne bucure.

Ieşi afară, trîntind uşa în urma lui.

– Cînd n-am mai avut nici o ştire de la ei, ar fi trebuit să-i sun sau să le scriu, rosti Mama.

Tata continua să privească plasticul stricat. I-am dus scrisoarea.

– Vrei s-o păstrezi? l-am întrebat.

– Cred că nu mai e folositoare.

A mototolit-o, a aruncat-o în sobă şi a închis uşiţa. Nici măcar nu s-a fript.

– Haide să mă ajuţi la seră, Lynn, a adăugat el.

Afară era beznă şi se răcise binişor. Pantofii mei începuseră să facă scoarţă. Tata a ridicat lanterna şi a tras plasticul strîns peste scheletul de lemn. Eu prindeam plasticul din cinci în cinci centimetri, de jur împrejurul ramei. O dată cu el, îmi capsam şi degetele. După ce am terminat rama, l-am întrebat pe Tata dacă pot intra în casă, să-mi pun cizmele.

– Ai luat seminţele de tomate? m-a întrebat el, de parcă nici nu mă auzise. Sau ai fost prea ocupată cu căutatul scrisorii?

– N-am căutat-o, i-am răspuns. Am găsit-o. M-am gîndit că o să vă bucuraţi să aveţi scrisoarea şi să aflaţi ce s-a întîmplat cu ei.

Tata trăgea plasticul peste următoarea ramă atît de tare încît se încreţise.

– Ştiam deja, mi-a răspuns el.

Mi-a întins lanterna şi a luat capsatorul.

– Vrei să-ţi spun neapărat? m-a întrebat el. Vrei să-ţi spun exact ce li s-a întîmplat? Bine. Îmi închipui că erau destul de aproape de Chicago ca să fie vaporizaţi cînd au căzut bombele. În cazul ăsta, au fost norocoşi. Pentru că în jurul lui Chicago nu sînt munţi, ca la noi. Aşa că fie că i-a prins perdeaua de foc, fie că au murit de arsuri sau de iradieri sau, dacă nu, i-a împuşcat vreun tîlhar.

– Sau propriile lor neamuri, am spus eu.

– Sau propriile lor neamuri. Începu să capseze plasticul: am şi eu o teorie despre ce s-a întîmplat acum două veri. Nu cred că au început ruşii şi nici americanii. Cred că a fost un grupuleţ terorist pe undeva sau poate chiar o singură persoană. Nu cred că bănuiau ce avea să se întîmple, atunci cînd şi-au azvîrlit bomba. Cred că erau pur şi simplu răniţi, mînioşi şi înspăimîntaţi de modul cum decurgeau lucrurile. De aceea, au detonat bomba.

Capsă rama pînă jos şi se îndreptă ca să continue pe latura opusă.

– Tu ce crezi, Lynn?

– Ţi-am spus. Am găsit scrisoarea pe cînd căutam revista doamnei Talbot.

Se întoarse şi îndreptă capsatorul spre mine.

– Indiferent care ar fi fost motivul lor, au provocat prăbuşirea întregii lumi peste capetele lor. Fie că o voiau sau nu, au trebuit să trăiască suportînd consecinţele.

– Dacă au trăit, am rostit eu. Dacă nu i-a împuşcat cineva.

– Nu te mai pot lăsa să mergi la poştă. E prea periculos.

– Şi revistele doamnei Talbot?

– Du-te şi ai grijă de foc, mi-a răspuns el.

M-am întors înăuntru. David revenise şi stătea lîngă foc, privind peretele. Mama întorsese masa pliantă şi scaunele înaintea căminului. Doamna Talbot era în bucătărie, curăţînd cartofi, deşi s-ar fi părut că era ceapă după felul în care plîngea.

Focul aproape se stinsese. Am aruncat înăuntru cîteva pagini de revistă, mototolite, ca să-l aţîţ. Flăcările au ţîşnit strălucitoare, albastru şi verde. Am mai azvîrlit două conuri de pin şi nişte beţişoare. M-am întins şi mi-am lovit mîna de uşa sobei.

Exact în acelaşi loc. Grozav. Arsura avea să-mi desprindă coaja cea veche şi o luam de la capăt. Bineînţeles, Mama era chiar acolo, ţinînd cratiţa cu ciorba de cartofi. A lăsat-o pe sobă şi mi-a înşfăcat mîna, de parcă era dovada vreunei crime. Nu a spus nimic.

Stătea nemişcată, ţinea mîna şi clipea.

– M-am ars, i-am zis. M-am ars adineauri.

A atins marginile cicatricii vechi ca şi cum i-ar fi fost teamă.

– E o arsură! am strigat, smulgîndu-mi mîna şi îndesînd în sobă butucii idioţi ai lui David: nu-i nici un semn de radiaţie. E o arsură!

– Ştii unde este tatăl tău, Lynn? m-a întrebat ea.

– Pe veranda din spate, cu sera lui aiurită.

– A plecat. L-a luat pe Copcă cu el.

– Nu putea să-l fi luat pe Copcă, i-am spus. Lui Copcă îi era frică de întuneric.

Nu mi-a răspuns.

– Ştii ce întuneric e afară? am continuat eu.

– Da, a privit ea pe fereastră. Ştiu.

Mi-am luat canadiana de lîngă foc şi m-am îndreptat spre uşă.

– Unde dracu' crezi că te duci? m-a prins David de braţ.

M-am smucit de el.

– Să-l caut pe Copcă. Îi este frică de întuneric.

– E noapte, a spus el. O să te rătăceşti.

– Şi ce dacă? Oricum e mai bine decît să mă învîrt pe aici, i-am răspuns şi am trîntit uşa.

M-a prins din urmă la jumătatea drumului spre stiva de lemne.

– Lasă-mă, i-am zis. Plec. Mă duc să caut alţi oameni cu care să trăiesc.

– Nu mai există alţi oameni! Pentru numele lui Dumnezeu, iarna trecută am mers pînă la South Park. Nu era ţipenie. Nu i-am văzut nici măcar pe tîlhari. Şi dacă te întîlneşti cu ei, cu ăia care l-au împuşcat pe domnul Talbot?

– Ce dacă? În cel mai rău caz, trag în mine. Au mai tras şi alţii.

– Ai înnebunit. Nu ştiu dacă îţi dai seama. Vii aici, aşa din senin, şi te dai la toţi cu scrisoarea aia idioată!

– Mă dau la toţi! Eram atît de furioasă încît mă temeam că am să încep să plîng. Mă dau la toţi. Dar vara trecută? Cine înnebunise vara trecută?

– Nu aveai de ce să o iei pe scurtătură, făcu David. Tata ţi-a spus să nu vii niciodată pe acolo.

– Ăsta era un motiv ca să trageţi în mine? Ăsta era un motiv ca să-l ucideţi pe Roşcatu'?

David mă strîngea atît de tare de braţ încît credeam că o să mi-l rupă în două.

– Tîlharii aveau un cîine cu ei. I-am găsit urmele în jurul domnului Talbot. Cînd ai luat-o pe scurtătură şi l-am auzit pe Roşcatu' lătrînd, am crezut că erau tîlharii. Mă privi atent: Mama are dreptate. Paranoia este ucigaşul numărul unu. Toţi am fost puţin săriţi de pe fix vara trecută. Cred că toţi sîntem săriţi de pe fix tot timpul. Şi după ce faci o chestie ca asta, aducînd scrisoarea şi reamintindu-le la toţi ceea ce am pierdut...

Îmi lăsă braţul şi îşi privi mîna.

– V-am spus, i-am explicat eu, am găsit-o pe cînd căutam o revistă. Credeam că o să vă bucuraţi.

– Da. Fac pariu.

A intrat în casă, iar eu am rămas mult timp aşteptîndu-i pe Tata şi Copcă. Atunci cînd am intrat nimeni nu s-a uitat spre mine. Mama era tot lîngă fereastră. Deasupra capului ei puteam zări o stea. Doamna Talbot se oprise din plîns şi aşternea masa. Mama a împărţit ciorba şi ne-am aşezat cu toţii. Pe cînd mîncam a intrat Tata.

Îl luase pe Copcă cu el. Şi toate revistele.

– Iartă-mă, doamnă Talbot, a spus el. Dacă doreşti, o să le duc în pivniţă şi o poţi trimite pe Lynn să-ţi aducă una cîte una.

– Nu contează, răspunse ea. Oricum, nu mai am chef să le citesc.

Tata a lăsat revistele pe canapea şi s-a aşezat la masă. Mama i-a pus un castron cu ciorbă.

– Am luat seminţele, a vorbit el. Cele de roşii au tras apă, însă porumbul şi dovleceii n-au păţit nimic. S-a uitat spre mine: a trebuit să zăvorăsc oficiul poştal, Lynn. Înţelegi, da? Înţelegi că nu te mai pot lăsa acolo. E prea periculos.

– V-am spus, am repetat eu. Am găsit-o întîmplător pe cînd căutam o revistă.

– Se stinge focul, m-a atenţionat Tata.

După ce îl împuşcaseră pe Roşcatu', nu m-au mai lăsat să plec nicăieri timp de o lună, de teamă să nu tragă în mine, deşi le promisesem că nu aveam să mai folosesc scurtătura. Apoi însă, a apărut Copcă, nu s-a întîmplat nimic şi m-au lăsat iarăşi să plec. Pînă la sfîrşitul verii, m-am dus în fiecare zi, apoi ori de cîte ori mă lăsau. Cred că m-am uitat de o sută de ori prin fiecare teanc de scrisori pînă să o găsesc pe cea de la familia Cleary. Doamna Talbot avusese dreptate. Scrisoarea era în altă căsuţă poştală.

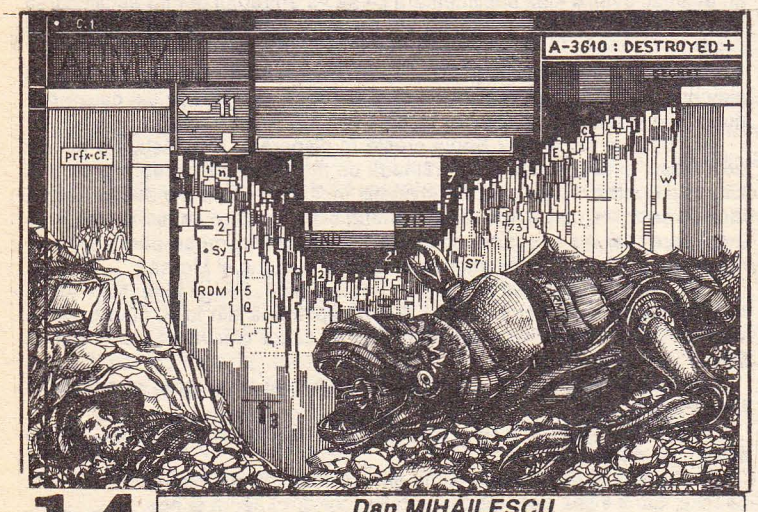

Dan MIHAILESCU

George R. R. MARTIN

George s-a născut la 20 septembrie 1948 ca fiu al unui docher din New Jersey, iar cariera sa de scriitor a început aproape imediat după cum se pare.

În copilărie, scria şi vindea povestiri cu monştri pentru doar cîţiva cenţi celorlalţi copii din cartier şi încerca să scrie chiar şi lucruri mai serioase.

A intrat la Marist High School în oraşul său natal Bayonne, afirmîndu-se ca mare amator de comicsuri. Ca orice cititor şi colecţionar avid a început să-şi extindă treptat, sfera de acţiune în domeniul literaturii, prin scrierea de povestiri S.F. pentru diverse fanzine. După ce a absolvit colegiul s-a înscris la un curs de jurnalistică la Universitatea North Western, Evanston, Illinois pe care a terminat-o cu summa cum laude. La scurt timp după aceea a obţinut primii bani de pe urma unei povestiri S.F. „Eroul", publicată în revista „Galaxy" din februarie 1971. Şi-a continuat studiile de jurnalistică cu rezultate strălucite la Northwest's medille School of Journalism. În tot acest timp a continuat să scrie S.F., colaborînd la diverse reviste.

Anii '70 au fost dificili şi controversaţi în S.U.A. şi George a luat poziţie faţă de războiul din Vietnam refuzînd să se înroleze. A efectuat serviciul militar alternativ timp de 2 ani, între 1972-1974 fără ca aceasta să-i afecteze „prolificitatea" literară, cîştigînd de altfel primul său Hugo în 1974, la doar 25 de ani, la categoria nuvelă cu „Un cîntec pentru Lya".

De-a lungul anilor '70 George a organizat turnee de şah pentru Continental Chess Association, a fost căsătorit (şi a divorţat în 1979) şi a devenit lector la Clarke College în Iowa.

În tot acest timp a scris numeroase povestiri scurte şi mai ales primul său roman „Dying Light" (Moartea luminii). În 1979 a cîştigat ambele premii: Hugo şi Nebula la categoria nuveletă pentru „Sand Kings" (Regii Nisipurilor), şi a mai dat o lovitură, cîştigînd Hugo-ul şi pentru povestire cu „The Way of Cross and Dragon".

Ca editor îşi face apariţia cu antologiile „Noile voci" la sfîrşitul anilor '70 şi începutul anilor '80, împreună cu un volum intitulat irezistibil „The Science Fiction Weight Loss Book" în colaborare cu Isaac Asimov şi Martin H.Greenberg.

A continuat bineînţeles, să scrie cîştigînd un Daikon (Hugo-ul japonez) pentru „Nightflyers", premiul Balrog pentru „The Armageddon Rag" şi în 1985 şi-a mai adăugat un Nebula pe lista sa de premii, cu nuveleta „Portraits of His Children". Cam în aceeaşi perioadă a fost sedus de fermecătoarea lume a televiziunii.

HBO i-a adaptat povestirea „Remebering Melody" ca un episod al serialului „The Hitchhiker" (Autostopistul) în 1984, iar în 1986 CBS l-a ales scenarist principal pentru serialul „The Twighlight Zone" (Zona crepusculară), unde a folosit cîteva adaptări personale după operele altor autori, dar şi craţiile sale originale.

Cariera sa de editor a continuat cu extraodinarul succes al seriei „Wild Cards".

În afara comunităţii S.F este probabil mai bine cunoscut pentru colaborarea sa la serialul TV „Frumoasa şi bestia", mai întîi ca un consilier scenarist, apoi ca producător, descurcîndu-se foarte bine şi scriind aproape 12 episoade pentru serialul respectiv.

Este membru al celor mai multe asociaţii profesioniste importante ale scriitorilor de S.F: Science Fiction Writres of America (SFWA), The Horror Writers of America, Writer's Guild of America, etc. Iar pe lîngă asta, lista sa de premii continuă să crească, cu 5 premii Locus peste toate celelalte deja obţinute.

Viitorul? Ei bine, aşa cum o spune chiar el, „Wild Cards" va fi în curînd un mare film, dacă totul iese bine. Şi putem bănui, că după Helicon se va întoarce acasă, la Santa Fe, să scrie, să producă emisiuni TV, să editeze antologii şi să scrie...

Caius STANCU

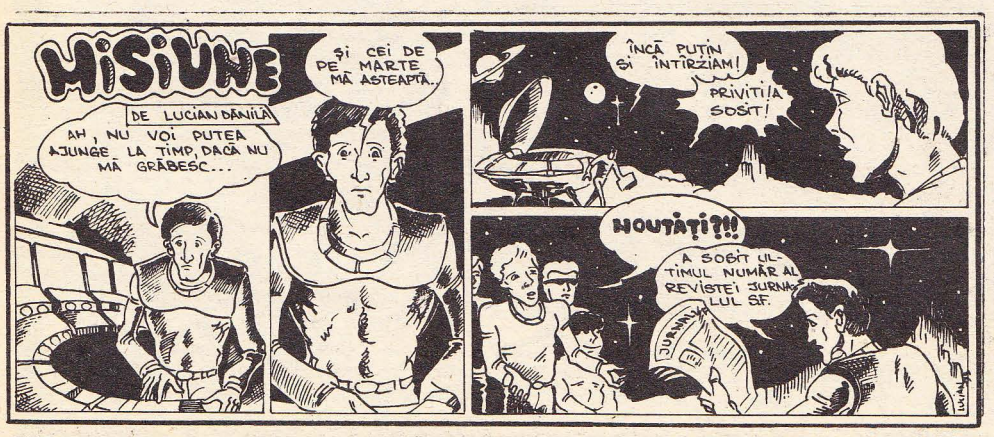
MISIUNE
DE LUCIAN DĂNILĂ
AH, NU VOI PUTEA AJUNGE LA TIMP, DACĂ NU MĂ GRĂBESC...
ŞI CEI DE PE MARTE MĂ AŞTEAPTĂ...
ÎNCĂ PUŢIN ŞI ÎNTÎRZIAM!
PRIVIŢI! A SOSIT!
NOUTĂŢI?!!
A SOSIT ULTIMUL NUMĂR AL REVISTEI JURNALUL SF.
JUANNY

15. LA SORTIE EST AU FOND DE L'ESPACE * Jaques Sternberg

Microbii, conţinuţi în degajările marilor combinate industriale, profilerează. Ei părăsesc Pămîntul, cucerind spaţiul. Consecinţele poluării, descrise în 1956 de unul din cei mai mari satirici francezi. (roman / 29 de franci francezi)

A satiric; G fabula; D potopul; I sfîrşitul lumii;

16. PAR-DELA LE MUR DU SOMMEIL * Howard P. Lovercraft

Visul ne permite să ajungem într-o lume paralelă, unde realitatea este de-o cruzime terefiantă. Încet, te pierzi în meandrele răului şi a intrigilor poliţiste. Lovercraft demonstrează, înainte de toate, că este un vizionar. (5 nuvele / 37 de franci francezi)

A clasic; G teroare; D America anilo '50; I marea ameninţare;

17. MARTIENS, GO TO HOME * Frederic Brown

Acest strigăt, este ultimul scos de umanitatea epuizată de micuţi oameni verzi, aşa cum erau ei imaginaţi în romanele SF ale anilor '50. Bădărani, respingători de familiari, cunoşteau totul despre oameni şi nu respectau nimic, doar adevărul. Cea ce era chiar insuportabil! (roman / 29 de franci francezi)

A umorist; G satira socială; D America anilor '50; I adevărul este bun?;

18. L'HOMME QUI RETRECIT * Richard Matheson

Ghid de lectură

Sub efectul unei boli necunoscute, dimensiunile corpului se micşorează cîţiva cm în fiecare zi. În acest timp, lumea pare a creşte, devenind străină şi ostilă. Pînă într-o zi, cînd trece în lumea infinitului mic... Ecranizare realizată de Jack Arnold în 1957. (roman / 29 de franci francezi)

A clasic; G fabula asupra relativităţii; D America anilor '50; I singur contra toţi;

20. LE PAYS D'OCTOMBRE * Ray Bradbury

La limita extremă a realului, între posibil şi imposibil, cînd mai poţi să crezi în ochii ei, dar umbra o trădează... totul sub bagheta lui Bradbury, cu stilul sau inimitabil de a formula informulabilul. (19 nuvele / 45 de franci francezi)

A clasic; G fantastic; D melancolie de toamnă

21. ENTRE DEUX MONDES INCERTAINS * Jaques Sternberg

Cele două lumi sînt: una dominată de teroare, cealaltă de umor. Cu toate că vuietul secolul al XX-lea s-a stins de mult, oamenii sînt aproape la fel. Faptul divers într-un univers aflat în epoca de aur, dar în pericol să alunece în una de plumb. (24 nuvele / 29 franci francezi)

A satiric; G povestiri filozofice; D potopul;

22. TERMINUS LES ETOILES * Alfred Bester

Din nava sa spaţială, aflată în derivă, Gulliver Foyle lansează mesaje disperate de slavare. Totul în van. Nava este abandonată intenţionat de cei care o lansaseră. În final, salvat dar desfigurat, jura să se răzbune. Odiseea unui Monte-Cristo al spaţiului. (roman / 35 franci francezi)

A ziarist, scenarist; G space-opera; D urmărirea infernală; I singur contra toţi;

"""""""" numerele care lipsesc (11, 12, 13, 14, 19) reprezintă reeditări ale unor titluri prezentate deja...

Nicolae C. ARITON

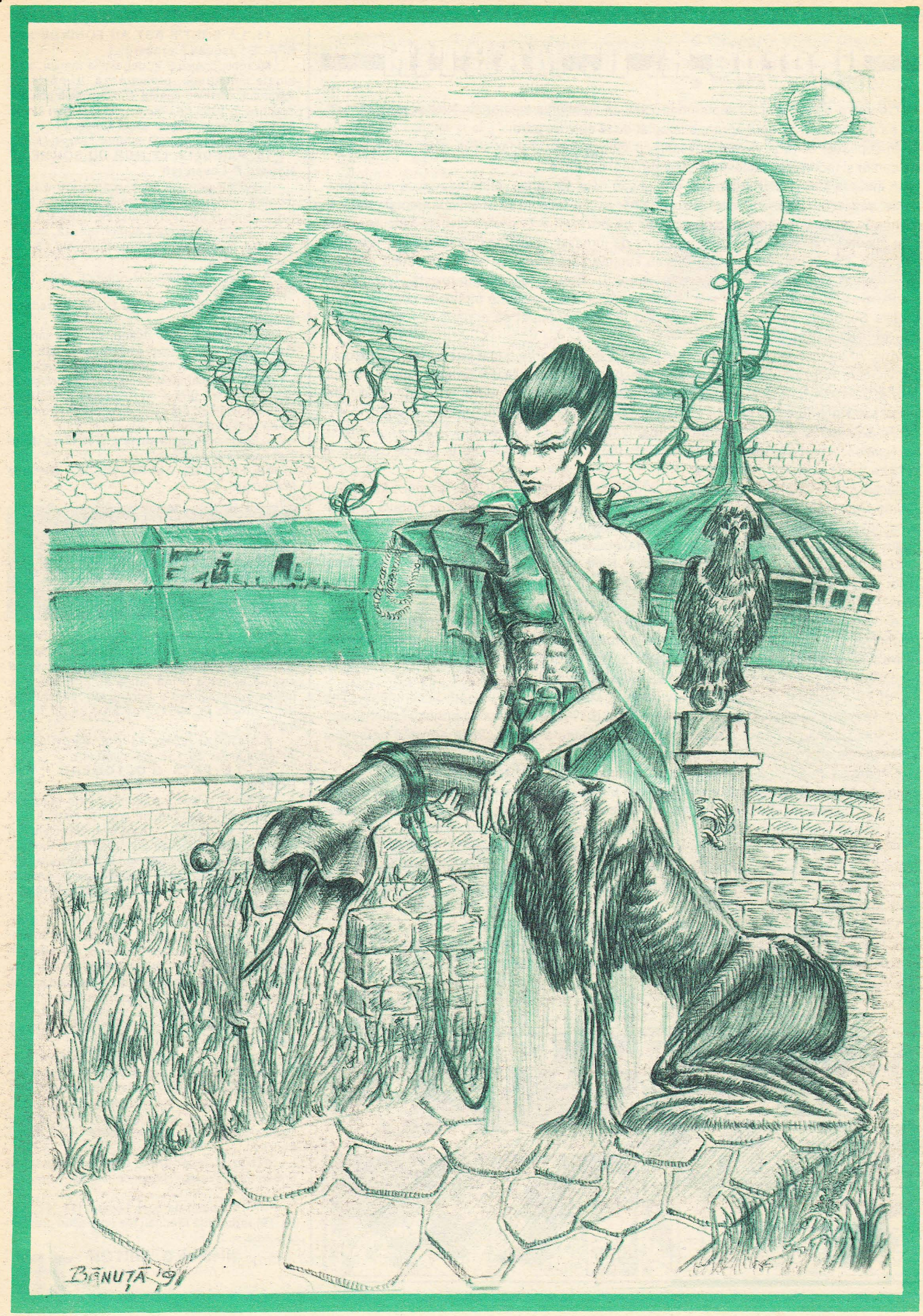
BĂNUȚĂ '91